

DEMOKRATİK KADIN BİRLİĞİ

Program Hedefleri ve Görevler

Dergimiz, şu günlerde kuruluş hazırlıklarını sürdüren DEMOKRATİK KADIN BİRLİĞİNİN çalışmalarını bütün imkanları ile destekleyecek ve sayfaların DKB'nin çalışmalarına imkanları ölçüsünde açık tutacaktır. Bu amaçla ilk olarak DKB'nin «Program Hedefleri ve Görevler» adlı broşürünü okurlarımıza sunuyoruz.

DEMOKRATİK KADIN BİRLİĞİ'ne çalışmalarında başarılar dileriz.

İLKE

Dünyamızın dört bir yanında milyonlarca işçi ve emekçi mutlu bir gelecek için mücadele ediyor. Emekçiler hayatı çekilmez kılan sömürüye, milyonlarca insanın yaşamını tehdit eden nükleer savaş tehlikesine, emperyalizmin yıkıcı, yokedici saldırganlığına karşı, kalıcı barış ve sömürsüz bir dünya için savaşıyorlar. Bu savaş güçlendikçe ve savaştan güçlerin sayısı arttıkça tüm çalışanlar için özgür bir geleceğin ışıkları daha net ve göz alıcı bir biçimde parlıyor. Sadece günümüz kuşaklarına değil, insanlığın geleceğine de mutlu bir yaşamı müjdeliyor.

İnsanlığın topyekün kurtuluşunu ifade eden bu gelişmenin başını işçiler ve emekçiler çekiyor. Mücadele onların omuzlarında yükseliyor. Onların yol göstericiliğinde sağlam bir güvenceye kavuşuyor. Ve bugün milyonlarca yürek inanıyor ki, kuracağımız yeni dünya, emeğin kurtuluşu, insanların kardeşlik ve dayanışması, çocuklarımızın ve geleceğin güvencesi, kadınların tarihsel ezilmişlikten kurtulup toplumda layık olduğu yerini alması demek olacaktır. Kim ki, bu özgürlüklerden ve gerçek demokrasiden yanadır, öyleyse savaşmakla da yükümlüdür.

İnsanlığın topyekün kurtuluşu demek olan barış ve özgürlük mücadelesinde kadınların, geçmişte olduğu gibi bugün de onurlu bir yeri vardır. Kadınlar biliyorlar ki, kendilerinin kadın olmaktan dolayı taşıdıkları tarihi kölelik zincirlerinden onları ancak bütün dünyayı aydınlatacak olan özgürlük güneşi kurtarabilir ve bu güneşe yürüyenler ise emekçilerden başkası değildir.

Kadınların kurtuluşunun yolu görünmüştür ve bu yol emekçilerin mücadelesidir. Ama kadınlar sömürünün, baskının, hor görülmenin, bir mal gibi alınıp satılmanın, erkeğin boyunduruğu altında yaşamının çemberinden henüz çıkabilmiş değildirler. Sömürünün bulunduğu her köşede kadının ezilmişliği, köleliği var olmaya devam ediyor.

Sömürü düzeni, kadınlar için hayatı çekilmez hale getiriyor ama, onlara kurtuluşlarının azmini de aşıyor. Her geçen gün daha çok kadın baskı ve eşitsizliğe karşı öfke ile başkaldırıyor, emekçilerin mücadelesine katılıyor. Kadınlar sadece emekleriyle üretmiyorlar, Kadınlar fizik varlıklarıyla sadece insanlığın gelecek nesillerini üretmiyorlar, artık günümüzde kadınlar; barış, demokrasi, eşitlik ve özgürlük mücadelesini ve kurtuluş umutlarını da üretiyorlar. Hangi saflarda daha çok kadın yüreği çarpıyorsa, o saflar kurtuluşa daha yakındırlar. Afrika'dan Latin Amerika'ya, Uzak Asya'dan Ortadoğu'ya kadar yeryüzünün her yanında ve emek cephesinde kadınların ayak izleri var. Bu izler günden güne çoğalıyor.

Türkiye'de de kadınların uyanışı, kurtuluşa uzanışı ve emekçi saflarına yönelişi bütün dünyada olduğu gibi hızlanıyor. Erkeğin karşısındaki eşitsiz yerini, emeğinin ucuza çalındığını, analık hakların ve kadınlığının horgörüldüğünü açıkça anlayan kadınlarımız özgürlükler için mücadelenin gereğine inanıyor. Demokrasiden yana, barıştan ve eşitlikten yana olanların saflarına akıyor. Kendi kurtuluşunun barış ve özgürlükler dünyasında olduğunu anlayan kadınlarımız bu dünyanın kuruculuğuna hazırlanıyorlar. Emekçi saflarında yerlerini genişletiyorlar. Kendilerinin, çocuklarının geleceğini emekçi sınıflarının geleceği ile birleştirdikleri içindir ki, güçlerini de emekçilerin güçleriyle birleştiriyorlar.

Kadınlar biliyorlar ki, işçiler ve emekçiler sadece emeğin kurtuluşu, insanlığın barış ve kardeşliği için savaşmakla kalmıyorlar. Onlar yürüttükleri bu savaşla kadınların özgürlüğü için gerekli şartları da hazırlıyorlar. Bu nedenle, işçi sınıfının ve emekçi halkımızın verdiği **BARIŞ, DEMOKRASİ, EŞİTLİK** mücadelesi,

kadınların ilgisini çekiyor. Demokrasiye yönelik kadın hareketi şekilleniyor ve güç kazanıyor. Bunun nedeni ise açık;

Sınıflı toplumlar kadının insanlığına ve onuruna büyük zararlar verdi. Onlara kölelikten, ezilmişlikten ve acıdan başka bir şey vadetmeyen sömürü düzeni ve emperyalizm, kadınları tüketmeye, onları bedeni ve ahlâki çöküntüye sürüklemeye devam ediyor. Haksız savaşlar kadınların maddi ve manevi bütün değerlerini gaspediyor, yutmaya devam ediyor. Savaşlar onların kocalarını, çocuklarını, kardeşlerini ellerinden alıyor. Savaşların açtığı yaraları sarmak kadınlara düşüyor. Babasız çocukların yetiştirilmesi, yıkılan dünyanın onarılması kadın emeği ve onun son-suz fedakârlığı üzerinde mümkün olabiliyor.

Tüm kadınların çilesi çalışan kadınlarda daha bir yoğunlaşıyor, katmerleşiyor. Çalışan kadınlarımız yepyeni sorunlarla kuşatılıyor. Emeğin ucuza kapatılması, fazla çalıştırılması bir yana, çocuğuna bakacak zamanı, kendine ayıracak emeği patronlar tarafından çalınıyor. Kendi sağlık koşullarının çekilmezliği bir yana, bütün sorumluluğunu üstlendiği yavrularının gelişip serpilmeleri de patronların çizdiği karanlık tablo içinde kaybolup gidiyor.

Her şeyi alınır satılır mal haline getiren sömürü düzeni, iffet ve onuru da «pazara sürüyor». Her şeye bir fiyat biçen bu düzen analığa, kadınlığa onun iffetine ve namusuna da kendince bir fiyat biçiyor. Yoz ve gerici kültür bu batağı derinleştiriyor. Ve içine sadece emekçi kadınları değil, genel olarak tüm çalışan kadın kitlesini çekmeye çalışıyor. Nice genç kız ve kadın, kendi geleceğinin onurlu savaşçısı olmak yerine düzenin kuklası ve parlak vitrinlerin devamlı seyircileri olarak şartlandırılıyor.

Fakat artık dünyanın çehresi değişmiştir. Kadının insanlaştığı, erkek karşısında eşit konuma ulaştığı ekonomik, demokratik, siyasal haklarına kavuştuğu, geleceğine güvenle bakabildiği toplumlar var. Bu toplumların kuruluşunda kadınların asla inkâr edilmez katkıları var. Kendi kurdukları mutlu yaşamı erkeklerle yanyana ve birlikte yaşayan bu kadınların geçmişteki mücadelesi ve bugünkü yaşamları tüm dünya kadınlarına örnek oluyor. Türkiyemizde de demokratik kadın hareketi, bu deneylere bakarak kendi yolunu açmaya, emekçi saflarında yerini almaya çalışıyor.

Bütün kadınların bu mücadelede, demokratik hakların kazanılması, geliştirilmesi, kadın - erkek eşitliğinin hayata geçirilmesi, kadınların çalışma ve yaşam koşullarının iyileştirilmesi, gelecek-

lerinin yasal güvencelere kavuşturulması, analıklarının özel ve saygın bir konuma yükseltilmesi mücadelesinde yeri vardır. Mutfağın ve ev hayatının körelten ve köleleştiren çemberinden kadınların kurtulması gerek. Kocanın egemenliğinin karşısında kadının «ikinci sınıf vatandaşlıktan» çıkarılması gerek. Ana sağlığına zarar veren işlerden uzak tutulması, çocuklarına sağlam bir gelecek hazırlayabilmesi için her şeyden önce kendi geleceğini kurtarması gerek. Ve bu kurtuluş için verilen mücadeleye girmesi gerek.

Kadınların kurtuluşunun, emekçilerin kurtuluşundan ayrı olmadığını söyledik. Bunun için kadınlar, kadınlıklarından doğan sorunlarını çözmek üzere bir araya gelmelidirler. Barış için, özgürlük için, eşitlik ve kardeşlik için mücadelede «varım» diyen tüm kadınlarımızın tek bir çatı altında toplanmaları gerek. Güçlerini birleştirmeleri ve bu birlikten doğan güçlerini işçilerin, emekçilerin güçlerine katmaları gerek.

Nitekim katıyorlar da. BARIŞ, DEMOKRASİ, EŞİTLİK mücadelesi ülkemiz kadınları arasında da hızla yayılıyor. Hâkim sınıfların, kodamanların kadını aşağılayan görüşleri ve telkinleri, onları siyasetten ve toplum işlerinden uzak tutmak için başvurdukları yöntemler kadınları toplum içinde bu mücadeleye katılmaktan alkoymaya yetmiyor. Kadınlar daha iyi ve mutlu yaşamak için eşitlik, özgürlük için verdikleri mücadelenin yurt ve dünya sorunlarından ayrılamayacağını, onun bir parçası olduğunu hergün daha iyi anlıyorlar. Kısacası, demokratik kadın hareketinin gelişmesini önlemeye hâkim sınıfların gücü yetmiyor.

Ülkemizde demokratik kadın hareketi, kadınların BARIŞ, DEMOKRASİ, EŞİTLİK mücadelesi her türlü gericici engeli, ayakbağını aşarak serpilip, gelişiyor... Ancak bu mücadelede başka engeller de var... Bugün demokrasi için savaşılan saflarda yer alan bazı çevrelerin kadın hareketi içindeki davranışları hareketimize zarar veriyor. Çünkü onlar demokratik kadın hareketinin genel çıkarımını kendi dar grup çıkarlarına feda ediyorlar. Bu tür davranışlar, bir yandan kadınların toplum içinde elde etmeleri gereken hak ve çıkarlar doğrultusundaki mücadeleyi zaafa uğrattıyor, diğer yandan kadınların gittikçe daha çok sayılarda demokrasi mücadelesine katılmalarını güçleştiriyor.

Böyle bir ortamda, ülkemizdeki kadınların demokratik örgütlenmesini geliştirme ve demokratik kadın hareketinin birliğini sağlama işi, tüm demokrasi güçlerinin önünde, hayati bir görev olarak duruyor.

Kadın hareketinin yol gösterici, güven verici, derleyip toparlayıcı, ayrılıkçı tutumlardan uzak, birleştirici bir örgüte ihtiyacı vardır. Ancak gerçek bir demokratik kadın örgütü, kadın kitlelerinin mümkün olan en geniş kesimlerini kurtuluş mücadelesinde başarıya ulaştırabilir. İşte DEMOKRATİK KADIN BİRLİĞİ bu amaçla kuruldu. Demokratik Kadın Birliği (DKB), kendisini böyle bir göreve hazırlarken;

- Tüm kadın kitlelerini demokrasi mücadelesine hazırlamaya,
- Kadınların toplumsal hak ve çıkarlarını savunmaya,
- Demokratik kadın hareketi içindeki ayrılıkçı tutumları gidermeye,
- Mevcut kadın örgütlenmelerini tek bir yığınsal demokratik kadın örgütünde birleştirmeye,
- Barış, Demokrasi, Eşitlik mücadelesini azim ve fedakârlıkla üstlenmeye çalışacaktır.

Demokratik Kadın Birliği (DKB) bu amaçlar için tüm kadınları mücadeleye omuz vermeye ve çatısı altında toplanmaya çağırıyor.

KADIN HAREKETİMİZİN TALEPLERİ

DEMOKRATİK KADIN BİRLİĞİ, ülkemiz kadınlarının, kadın olmaktan doğan özgül sorunlarının çözümü için, ekonomik demokratik, siyasal, kültürel haklarını ve çıkarlarını korumak ve geliştirmek için mücadele verir. Bu Mücadelenin hedeflerini, kadın kitlemizin genel taleplerine ve değişik toplum kesimlerinde yer alan kadınlarımızın çıkar ve istemlerine göre tayin eder.

● Kadın çalışmasını kocasının iznine bağlayan Medeni Kanun'un 159. maddesi başta olmak üzere, kadının üretime ve toplumsal hayata katılmasını engelleyen her türlü yasa maddesi kaldırılmalıdır.

● Kadını aile ve toplum hayatında erkekten geri planda gören ve aynı zamanda Anayasa'nın kadın - erkek eşitliği hükmüne de ters düşen yasa maddeleri kaldırılmalıdır.

● Kadınlarımızı okur - yazar kılmak, eğitim düzeylerini yükseltmek, eğitimde fırsat eşitliğini sağlamak ve mesleki eğitimin çağdaş koşullara uygun düzenlenmesi ve geliştirilmesi için gerekli tüm tedbirler öncelikle alınmalıdır.

● Ana ve çocuk sağlığının gereğince korunması için her türlü sağlık hizmeti sağlanmalı ve parasız olarak gerçekleştirilmelidir.

● Her yıl onbinlerce kadının ölümüne ve ana olma şansını yitirmesine yol açan gizli çocuk düşürme konusunda tedbirler alınmalıdır. Bunun ilk adımı olarak kürtaj yasallaştırılmalı, aile planlaması eğitimi yaygınlaştırılmalıdır.

● Fuhuş kesin olarak yasaklanmalıdır. 1593 sayılı kanun başta olmak üzere fuhuşu yasallaştıran her türlü yasa hükmü iptal edilmeli, teşvik edenlerin cezaları ağırlaştırılmalıdır.

● Fuhuş batağından kurtulan kadınlara onurlu bir hayata kavuşmaları için gerekli iş ve yaşama koşulları sağlanmalıdır.

*Tüm çalışanlarla birlikte
kadın için taleplerimiz:*

● 8 Mart Uluslararası Emekçi Kadınlar Günü olarak yasallaştırılmalıdır.

● İşçi memur ayrımı yapılmaksızın tüm çalışanlara grevli toplu sözleşmeli sendikalaşma hakkı tanınmalıdır.

● 8 saatlik iş günü her yerde uygulanmalıdır.

● Hafta sonu tatili her yerde iki gün olmalıdır.

● Zorunlu olarak fazla mesai yasaklanmalı, fazla mesaide adil bir ücret sistemi getirilmelidir.

● Kadın - Erkek ayrımı yapılmadan eşit işe eşit ücret ödenmelidir.

● Kadın sağlığına zarar veren alanlarda kadınların çalıştırılması yasaklanmalıdır. Bu alanlar saptanırken bilimsel ve teknik gelişmeler dikkatle gözönünde bulundurulmalı ve konuyu düzenleyen mevzuat sık sık yenilenmelidir.

● Kadınların gece çalıştırılmaları yasaklanmalıdır. Gece çalışmasının zorunlu olduğu alanlarda çalışma koşulları iyileştirilmelidir.

● Kadınlara doğum öncesi 6 haftalık, doğum sonrası 6 aylık ücretli izin hakkı tanınmalıdır.

● İş yerlerinde ve her belediye sınıırı içerisinde çalışanların okul öncesi ve okul çağındaki çocukları için yeteri kadar kreş, ana okulu, eğitim ve bakım merkezleri açılmalıdır.

● Asgari ücret, işçinin kendisinin ve ailesinin bilimsel olarak tesbit edilmiş yaşam düzeyini karşılayacak şekilde belirlenmelidir.

● Asgari ücret her belediye sınırlarına göre ve işçi temsilcilerinin etkili bir şekilde katılacakları yerel komisyonlar tarafından her yıl yeniden tesbit edilmelidir.

● Asgari ücretten vergi alınmaması bir an önce yasallaşmalıdır.

● Ne sebeple olursa olsun, işçi ücretlerinden kesinti yapılmamalıdır.

● İşsizlik sigortası kurulmalıdır.

● Grev hakkı üzerindeki bütün kısıtlamalar kaldırılmalı, genel grev ve dayanışma grevi yasallaşmalıdır.

● Lokavt yasaklanmalı ve suç sayılmalıdır.

● Mevsimlik işçiler sosyal güvenliğe kavuşturulmalıdır.

● Çalışma hayatını ilgilendiren bütün yasalar demokratikleştirilmelidir.

● 1 Mayıs İşçi Günü olarak kabul edilmeli ve yasallaştırılmalıdır.

Ev kadınları için taleplerimiz:

Ev kadınlarımız, başta üretim hayatının dışında olmalarından dolayı genel toplumsal hayatın da dışında kalmakta ve bundan ötürü alışılmış ev işlerinin sürekli tutsağı olmaktadır. Hayatın canlılığından ve dinamiğinden uzak kalan ev kadınlarımızın ekonomik sorunları yanında kültürel gelişmeleri de başlıca sorunlardan biri olmaktadır. Bu nedenle, kadınların çalışma hayatına katılmalarını kısıtlayan yasal engellerin aşılması için mücadelenin yanında, gerici egemen kültürün baskı ve tahakkümünden kurtarılmaları da önem kazanmaktadır. O halde;

● Ev kadınlarının çalışma isteklerinin her türlü sınırlamadan kurtarılması, çalışmalarının teşvik edilmesi ve iş bulmalarının güvenceye bağlanması, sağlanmalıdır.

● Ev kadınları sosyal güvenlik kapsamına alınmalı, sosyal güvenlik primleri devlet ya da eşinin işvereni tarafından ödenmelidir.

● Eve işe giden kadınlar sigortalanmalıdır.

● Eve iş alan kadınların emeği kooperatifleşme yolu ile değerlendirilmelidir.

Köylü kadınlar için taleplerimiz:

Kırsal kesimde yaşayan kadınlarımız inanılmaz ölçüde zor hayat şartlarına katlanıyorlar. Gündelikçi, mevsimlik işlerde çalışan ya da yarıcı olarak geçimini başkalarının toprağından sağlayan ailelerde kadınlar çocuklarıyla birlikte sınırsız bir sömürü çemberinin içinde bulunuyorlar. Küçük ve az topraklı köylü ailelerinde de erkeklerin gurbet yaşamı, toprağın ve ev hayatının bü-

tün yükünü kadınların sırtına yüklüyor. Emeğiyle yaşayan bütün bu kadınların çalışma saatleri belirsizdir. Gelecekleri güvenceden yoksun, çalışma koşulları son derece ağırdır. Özellikle Doğu ve Güney Anadolu bölgelerinde yaşamakta olan köylü kadınlarının durumu daha bir katlanılmazdır. Feodal ve gerici ilişkiler altında bu kadınlarımız bir mal, bir köle gibi tutulmaktadırlar.

Tüm bu kadınların kurtuluşları yolunda;

● Kırsal alandan feodal kalıntıların sökülüp atılması için gerçek ve köklü reformlar derhal başlatılmalı, demokratik bir eğitim seferberliği gerçekleştirilmelidir.

Başlık parası yasaklanmak bir yana, denetim altına alınmalı, kadının alınıp satılır hale gelmesine yol açan maddi ve kültürel etkiler yok edilmelidir.

● Resmi nikâh uygulaması titizlikle gözetilmelidir. Çok evliliğin, kumalığın önü alınmalı, çocukların nüfusa kayıtlarındaki aksaklıkların önüne geçilmelidir.

● Kadın sağlığı, ana sağlığı konusunda uzman ve gezici ekipler kırsal kesimde yaygınlaştırılmalı, ilkel doğum şartlarından köy kadınlarının kurtulması için gereken bütün önlemler alınmalıdır.

● Eşit işe eşit ücret ilkesi tarım alanında da uygulanmalıdır.

Çocukların gelişmesi için taleplerimiz:

Çocuklar toplumun geleceğinin başhca güvencesidirler. Çocuk eğitimi ve çocuk sağlığı ihmal edilmiş konuların başında gelmektedir. Çocuk yetiştirmek aileler için ve özellikle kadınlarımız için bir hak ve görev olmaktan çok bir yük haline gelmiştir. Daha sağlıklı bir gelecek için daha sağlıklı bir çocuk yetiştirme ortamı zorunludur. Bu nedenle;

● Çocuklarımızın zihinsel, bedensel ve ruhsal olarak sağlıklı gelişmelerini sağlayıcı koşullar yaratılmalıdır.

● Çalışan annelerin çalışma koşulları çocuklarının sağlıklı eğitilmesi, beslenmesi, yetiştirilmesini sağlayacak şekilde düzenlenmelidir.

● Eğitim kurumları çocukların yetenek ve becerilerini geliştirecek şekilde düzenlenmeli, çocuk parkları geliştirilmeli, artırılmalıdır.

● Eğitim alanında fırsat eşitliği hiç bir farklılık gösterilmeden tüm çocuklar için gerçekleştirilmelidir.

● Suçlu çocuklar için ceza ve ıslah kurumları değil, onların eğitimi için gerekli kurumlar oluşturulmalıdır. Suçlu çocuk kav-

ramı yasalardan çıkartılarak eğitime muhtaç çocuk olarak ele alınmalı, bunların toplumsal hayata kazandırılmaları için gerekli önlemler getirilmelidir.

● 16 yaşından küçüklerin çalıştırılması kesinlikle yasaklanmalıdır.

● Çırak, Kalfa Yasası başta olmak üzere çalışan küçüklerin çalışma koşullarını düzenleyen tüm yasalar, onların yararına düzenlenmelidir.

● 1 Haziran Uluslararası Çocuk Günü olarak kabul edilmelidir.

BARIŞ, DEMOKRASİ EŞİTLİK İÇİN...

Kadınlarımızın kurtuluşları için verdiğimiz mücadelenin başarısı, demokratik haklarımızdan ve özgürlüklerimizden ayrı değildir. Gerçek bir demokrasinin kurulması, hak ve özgürlükler üzerindeki kısıtlamaların kaldırılması, demokrasiyle bağdaşmayan yasaların kaldırılması ve uygulamaların yokedilmesi için elbirliğiyle çalışmalıyız. Bu uğurda mücadele veren tüm demokrasi güçlerinin başarısı, kadınlarımızın BARIŞ - DEMOKRASİ - EŞİTLİK mücadelesinin de başarısı olacaktır. O halde,

● Can güvenliği ve öğrenim özgürlüğü sağlanmalıdır.

● En temel haklardan olan düşünce ve örgütlenme özgürlüğü hiç bir şekilde kısıtlanmamalıdır. Türk Ceza Kanununun 141 - 142, maddeleri başta olmak üzere, düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü engelleyen her türlü kanun maddesi kaldırılmalıdır.

● İnsanlık suçu olan faşizm ve ırkçılık ağır ceza hükümleriyle kesin olarak yasaklanmalıdır.

● Okullardaki, yurttardaki işyerlerindeki devlet dairelerindeki faşist yuvalar dağıtılmalıdır. Demokrat, ilerici emekçilerin kırımına, sürülmesine son verilmelidir.

● İlericilerin, demokratların, yurtseverlerin hunharca katledildiği, işkence gördüğü, suçsuz yere zindanlara atıldığı kanlı 12 Mart döneminin sorumluları, işkencecileri başta olmak üzere bütün faşist uygulamaların sorumlularından hesap sorulmalıdır.

● Bilim düşmanlığına karşı mücadele edilmeli, kitap ve yayınların yasaklanmasına, toplatılmasına son verilmelidir.

● Jandarma, komando ve polis baskısı sona erdirilmelidir.

● Dayak, işkence, keyfi muameleler ve rüşvete son verilmelidir.

● Güvenlik görevlilerinin hangi nedenle olursa olsun, suçsuz

bir yurttaşı özgürlüğünden mahrum etmesi suç sayılmalı, böyle yapanlar cezalandırılmalıdır.

● 12 Mart döneminde Anayasa'da yapılan gerici değişiklikler iptal edilmelidir. Anayasa, çalışan halkın yararına demokratlaştırılmalıdır.

● Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da emekçi halk üzerinde sürdürülen ırkçı, mezhepçi baskılara son verilmelidir.

● Adalet mekanizması iktidarın etkisi altında olmayacak şekilde düzenlenmelidir.

● İnsanların siyasi düşünce ve inançlarından dolayı yargılanmalarına son verilmelidir.

● Hak ve özgürlükleri tehdit eden Devlet Güvenlik Mahkemeleri ve benzerlerinin kurulması kesinlikle yasaklanmalıdır.

● İdam cezası kaldırılmalıdır.

● Çalışan halkın ekonomik - demokratik, mesleki, kültürel, siyasal vb. her türlü örgütlenmesi serbest olmalıdır.

● Demokratik örgütlerin özgürce faaliyetini ve uluslararası ilişkilerini engelleyen yasa hükümleri kaldırılmalıdır.

● Sağlık hizmetleri tüm yurttaşlara parasız olarak sağlanmalıdır.

● Gecekondu yıkımı kesin olarak yasaklanmalıdır.

● Mevcut gecekonduların yol, su, kanalizasyon, elektrik ihtiyaçları karşılanmalıdır.

● Kira artışları denetlenmelidir.

● Kiralar her belediye çevresinde, sendikaların belediyelerin ve kiracı temsilcilerinin katılacağı bir komisyon tarafından tesbit edilmelidir.

● Barış, Demokrasi, Özgürlük yolunda önemli bir dönüm noktasını oluşturan ve altında Türkiye'nin de imzası bulunan Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı kararları etkin bir şekilde hayata geçirilmelidir.

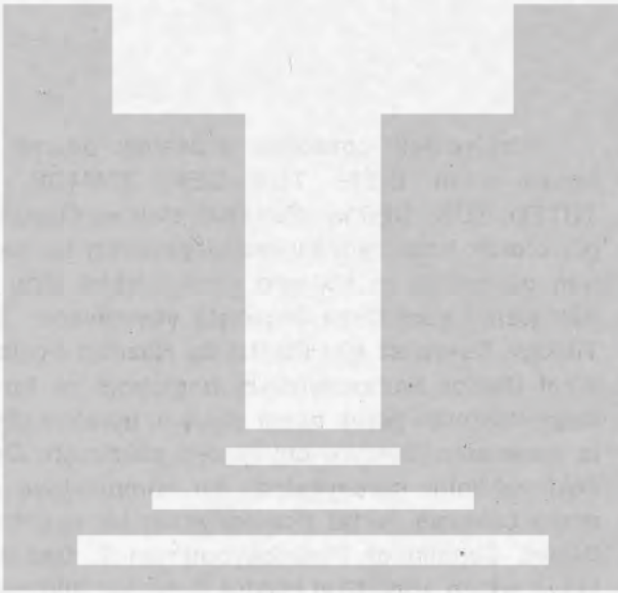
● Uluslararası ilişkilerde barış içinde yan yana var olma politikası izlenmeli, silahlanma yarışına karşı çıkılmalıdır.

Hayatı erkekle eşit koşullar altında ve tam bir dayanışma içinde yaşamak için; çocuklarımıza daha mutlu bir gelecek kurabilmek için; bütün insanlığın barış ve kardeşlik içinde yaşayabilmesi için kısacası, daha güzel bir dünya için, sömürünün, baskının, cinsiyet, din, dil, ırk ayırımının olmadığı bir dünya için mücadeledede isteklerimizin hayat bulması önemli bir adım olacaktır.

Bu adımı, tüm kadınlarımızın BARIŞ - DEMOKRASİ - EŞİTLİK mücadelemizde seferber olmasıyla atacağız. DEMOKRATİK KADIN BİRLİĞİ bu amaç için mücadeleyi bir görev, tüm kadınlarımızı bu görev için mücadeleye çağırma zorunluluk sayar.

YAŞASIN KADINLARIN BARIŞ - DEMOKRASİ - EŞİTLİK MÜCADELESİ!

YAŞASIN DEMOKRATİK KADIN BİRLİĞİ!

TÜSTAV

Sendikal Hak ve Özgürlükler için ileri

Türkiye'deki çalışanlar kitesinin önemli bir kesimin temsil eden DİSK, TÖB - DER, TMMOB, TÜM - DER, TÜTED, TUS - DER'in «Sendikal Hak ve Özgürlükler» ile ilgili olarak hazırlayıp basına dağıttıkları bu belgeyi; konunun güncelliği ve konuyla direk ilişkisi olan kuruluşların görüşlerini yansıtmak amacıyla yayınlıyoruz. Bilindiği gibi Türkiye Sosyalist İşçi Partisi de Haziran başlarında «Sendikal Haklar Kampanyası»nı başlatmış ve bu kampanya doğrultusunda gerek basın yoluyla, gerekse de toplantılarla meselenin önemini anlatmaya çalışmıştı. Dergimiz elindeki imkânlar çerçevesinde bu kampanyaya yardımcı olmaya çalışmış ve bu kampanyanın bir uzantısı olarak da Dünya Sendikalar Federasyonu'nun 9. Genel Kurulu'nda kabul edilen «Sendikal Haklar Evrensel Bildirgesi»ni yayınlamıştı.

TÜSTAV

İLKE

SUNUŞ

Örgütlerimiz, 1978 Haziran ayında biraraya gelerek, sendikal hak ve özgürlükler mücadelesini konu alan ortak bir çalışmayı başlatmışlardır.

Bu çalışma, kazanılmış sendikal hakların daha ileriye götürülmesi ve sendikal haklara sahip olmayan kesimlerin bu hakka kavuşması için ortak mücadele platformunun oluşturulmasını amaçlamaktadır.

Çalışmalarımızın ilk aşaması olarak, ülkemizde sendikal hak ve özgürlükler mücadelesini ve önümüzdeki mücadele hedeflerini genel hatlarıyla belirten «Sendikal Hak ve Özgürlükler için İleri» Deklerasyonunu basın ve örgütlerimiz aracılığıyla geniş işçi ve emekçi yığınlara ulaştırmayı yararlı gördük.

Deklerasyonu geniş bir kitapçık haline getirme çabalarımız sürerken, sendikal hak ve özgürlükler için kitlesel mücadele amacına yönelik ortak çalışma da gündemimizin ilk maddesini oluşturmaktadır.

Demokratik toplumsal muhalefet içinde, örgütlendikleri sınıf ve kesimler itibarıyla ülkemizde önemli bir yere sahip olan örgütlerimizin bu çalışmalarını, genelde verilmekte olan bağımsızlık demokrasi sosyalizm mücadelesinin bir parçası olarak nitelendiriyoruz.

Saygılarımızla...

DİSK, TÖB-DER, TMMOB, TÜM-DER, TÜTED, TUS-DER

1. ÜLKEMİZDE ÇALIŞANLARIN VE EGEMEN SINIFLARIN ÖRGÜTLÜLÜĞÜ :

1.1. İŞÇİ SINIFININ ÖRGÜTLÜLÜĞÜ :

Ülkemizde işçi sınıfının örgütlenmeye başlaması Osmanlı İmparatorluğu döneminde, 1840'lara uzanmaktadır. İşçi yardımlaşma dernekleri biçiminde başlayan ilk örgütlenmeler arasında, 1871'de kurulan Amele Cemiyeti ve 1890'larda kurulan Osmanlı Amele Cemiyeti görülmektedir. İşçi sınıfının örgütlenmesinin başlamasıyla birlikte işçi hareketleri ve grevler de yayılmaya başlamıştır. 1908 yılının Ağustos ve Eylül aylarında yoğun grevler gerçekleştirilmiştir. Ancak aynı yıl çıkarılan Tatil-i Eş-

gal Kanunu ile iktidar tarafından grevler yasaklanmıştır.

Bu arada işçilerin sendikalarda örgütlenmeye yönelik çalışmaları sürdürülmüş, 1920 sonlarında İstanbul Uluslararası İşçi Birliği kurulmuştur. İzmir İktisat Kongresini izleyerek sendikal örgütlenme ve sendikal birliğin sağlanması çabaları daha da artmıştır. İktisat Kongresi'nde işçileri temsil eden İstanbul Amele Birliği daha sonra Zonguldak ve Balya - Karaaydın Birlikleriyle birleşmiş, bu kuruluşun kapanmasından sonra da birden çok sendikal nitelikte örgütü içeren Amele Cemiyeti kurulmuştur.

Ancak 1925'de çıkarılan Takrir-i Sükun Kanunu ile işçilerin örgütlenmesine büyük sınırlamalar getirilmiş ve 1929 ekonomik bunalımını izleyerek işçi sınıfı üzerindeki baskılar daha da arttırmıştır. Bir dizi anti-demokratik yasa ve yasa değişiklikleri çerçevesinde; 1938'de çıkarılan Dernekler Yasasıyla sınıf örgütleri kurulması yasaklanmıştır. 1946'ya kadar süren bu dönem, işçi sınıfının sendikal örgütlenmesi ve mücadelesi açısından adeta ölü bir dönemdir. Ancak 1946'da sınıf esasına göre dernek kurma yasağının kaldırılması ve 1947'de Sendikalar Yasasının çıkarılması işçi sınıfının sendikal örgütlenmesi büyük bir hız kazanmıştır. İşkollarında sendikalar kurulurken, bir taraftan da ulusal düzeyde tek bir merkezî örgüt oluşturma düşüncesi yaygınlık kazanmaya başladı. Ve 1952 yılında Türk-İş kuruldu. Ancak Amerikan sendikacılarının girişimlerinin ve etkilerinin sonucu Türk - İş sınıf uzlaşmacısı bir yol izlemeye başladı. 1961'de yeni Anayasa'nın kabul edilmesi ve 1963'te 274 ve 275 sayılı yasaların çıkarılmasını izleyerek işçi sınıfının örgütlenmesi ve mücadelesi daha da güç kazanmış ve 1967'de sınıf uzlaşmacısı görüşlerin karşısında DİSK kurulmuştur. 30.000 üye ile kurulan DİSK, sınıf ve kitle sendikacılığı doğrultusunda verdiği mücadeleyle kısa zamanda gelişmiş ve güçlenmiştir.

Ne var ki örgütlenmesini durmadan geliştiren işverenlerin karşısında, işçi sınıfının bugünkü sendikal örgütlülük düzeyinin yeterli olduğunu söylemek olanaklı değildir.

Ülkemizde sağlıklı İstatistikler

bulunmadığı için kesin sayılar bilinmiyorsa da, sendikal işçi sayısının üst sınırını sigortalı sayısının oluşturduğu yaklaşımla, bu sayının 1977 sonlarında 2 milyon civarında olduğu söylenebilir (1). 1977 yılındaki toplam ücretli sayısı ise 6 milyon dolayındadır. Bu sayılar içinde toplu sözleşmeden yararlanan işçi sayısı ise 1 milyon civarındadır (2). Yukarıdaki sayıların açıkça gösterdiği gibi toplu sözleşmeden yararlanan işçi sayısı sigortalı işçi sayısının yarısını, toplam ücretli sayısının 1/6'sını, sigortalı işçilerin sayısı ise ücretli çalışanların yaklaşık 1/3'ünü oluşturmaktadır.

1. 2. SENDİKAL HAKLARA SAHİP OLMAYAN DİĞER ÇALIŞANLARIN ÖRGÜTLÜLÜĞÜ.

Ülkemizde, işçi sınıfı dışında kalan diğer çalışanların örgütlenmelerinin geçmişine bakıldığında, çok gerilere giden bir örgütlenme çabası ve geleneğiyle karşılaşmak olanaksızdır. Bunun temelinde yatan etken, kamu kesiminde devlet memuru olarak çalışmanın yıllar boyu belirli bir güç ve saygınlığı simgelemesi ve bunun yanısıra ekonomik olanaklar açısından da görece bir üstünlüğü sağlamasıdır. Diğer yandan, geleneksel «Devlet Baba» imajıyla, devlete karşı hak aranmasına gerek olmadığı anlayışı uzun süre kamu kesimi çalışanlarının öznel engelini oluşturmuştur. Ancak burada; diğer çalışanlardan farklı olarak öğretmenlerin örgütlenme geçmişlerinin 1908'lere uzandığı ve örgütlenme geleneğinin —yer yer kesintiye uğramakla birlikte —sürdürüldüğü söylenebilir.

(1) DPT programına göre (s. 281) 1977 yılında toplam sigortalı sayısı 2.2 milyon, DİE Aylık İstatistik Bülteni (1978, I - V)'ne göre sigortalı sayısı, 1978 Ocak ayı itibarıyla 1.934.642'dir. Yukarıdaki verilerden de anlaşılacağı gibi, devletin farklı kurumlarında yapılan araştırmalardan vardığı sonuçlar birbirini tutmamaktadır.

(2) DPT programı 1978 (s. 281).

Ülkede kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak sınıflararası çelişkilerin keskinleşmesi, devletin giderek daha büyük ölçüde ücretli çalıştırması ve buna bağlı olarak üst düzeydeki bürokratların giderek emekçi konumuna gelen geniş kitlelerden ayrılması gibi etkenlerin sonucu olarak yakın sayılacak bir geçmişte, kamu kesimi sendikası çalışanlarının da örgütlenmeye yöneldikleri görülmeye başlanmıştır.

1961 Anayasası'nın kabulüyle kamu kesiminde çalışanların sendika kurma hakkını elde etmesi (Bu hak grev ve toplu sözleşme hakkında yoksun da olsa) örgütlenme açısından bir dönüm noktasıdır. 1971'e kadar uzanan dönemde; Türkiye Öğretmenler Sendikası (TÖS), İlkokul Öğretmenleri Sendikası (İLK - SEN), Teknik Elemanlar Sendikası (TEK - SEN) ve genel olarak memurların örgütlendiği TUM-PERSEN, gözlenen başlıca örgütlenme odaklarıdır.

Ancak bunlardan TUM-PERSEN'i diğer örgütlerden ayırmak zorunludur. Bu örgütlenme ekonomik mücadelenin dar sınırları içine hapsedilmiş ve genelde verilen bağımsızlık, demokrasi mücadelesinden tümüyle kopuk bir memur sendikacılığı örneği sergilemiştir.

Bu dönemdeki sendikal örgütlenmenin gücüne ve etkinliğine bakıldığında ise; grev ve toplu sözleşme silâhlarından yoksun güdük sendika hakkına bağlı olarak işçi sendikaları dışında, dağınık ve birbirinden kopuk olarak biçimlenen sendikal örgütlenmenin doğal olarak güçsüz ve sendikal mücadele anlamında başa-

rısız olduğu görülmektedir. Diğer yanıylayla, uğrunda belirli bir mücadele verilmeksizin kazanılmış bulunan bu hak 12 Mart'ı izleyerek yapılan Anayasal değişiklikle kolayca geri alınmıştır.

1971 sonrası dönem, sendikal haklardan yoksun olan kamu çalışanlarının örgütlenmesi açısından son derece hareketli bir dönem olmuştur. 12 Mart döneminde kapatılan öğretmenlerin sendikası, TÖS, bu dönemde yerini, TÖB - DER'e, teknik elemanların sendikası TEKSEN de yerini TÜTED'e bırakmıştır.

12 Mart dönemine kadar bazı odaların yönetiminde ilericilerin olmasına rağmen genel olarak gericilerin elinde olan TMMOB, çeşitli meslek odalarındaki ilerici demokrat ve sosyalistlerin ortak çabasıyla ilerici bir yönetime kavuşmuş, aynı şekilde Barolar Birliği ve Tabipler Odası yönetimlerine de ilerici demokrat unsurlar gelmiştir. Böylece üyeliğin zorunlu olduğu meslek odaları bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi içinde yer almışlardır.

Yine 12 Mart döneminde kapatılan ve bünyesinde işyeri sendikalarını taşıyan TUM - PERSEN, taşıdığı ayrı yanlılığı sürdürerek bu sefer işyeri derneklerinin bir üst örgütü şeklinde TUM - PERSON - KON'a dönüştü. Memur kesiminde ilk ciddi örgütlenme ise 1975 yılında kurulan ve büro emekçilerini örgütlemeyi amaçlayan TUM - DER çatısı altında meydana geldi. Sağlık emekçileri ise 12 Mart sonrası TUS - DER çatısı altında bir araya geldiler.

2. ÜLKEMİZDE ÇALIŞANLARIN DURUMU :

Ülkemizde toplam nüfusun büyük bir bölümünü (% 28) oluşturan ücretliler ülkede yaratılan gelirin yalnızca % 20'sini almaktadır. Buna karşılık tüm ailelerin ancak % 2'sini

oluşturan büyük tüccar, sanayici ve serbest meslek sahiplerinin toplam gelirden aldıkları pay % 10'dan fazladır. Bu durum, işçi ve memurların ne denli bozuk bir gelir dağılımı ile

karşı karşıya bulduklarını açık biçimde göstermektedir.

Bu bozuk gelir dağılımı içinde işçi ücretleri ve memur maaşlarının durumuna bakıldığında; yıllar itibarıyla parasal ücretlerin artış göstermesine karşılık, gerçek alım gücünün sürekli olarak gerilediği görülmektedir. Yüksek enflasyon hızının alım gücünde meydana getirdiği azalma, bir yana bırakıldığında işçi ücretlerinin 1976 yılında, ancak 1968'deki reel düzeyinde bulunduğu hesaplanmaktadır. Buysa, işçilerin arada geçen süre içinde gelişen emek üretkenliğinden artan ulusal gelirden pay alamadıklarını, artan gereksinimlerini karşılayamadıklarını ortaya koymaktadır.

Aynı yaklaşım memur maaşları için getirildiğinde de, sınırlı katsayı yükseltmelerinin sağladığı maaş artışlarını enflasyonun tümüyle götürdüğü ve memurların alım gücünün sürekli gerilediği görülmektedir.

Mevcut vergi sistemi ise, sözkonusu yapının adaletsizliğini daha da artırmaktadır. Örneğin gelir vergisinin 1977'de ücretliler tarafından ödenen bölümü % 65.8 dolayındadır. Ücretliler dışındaki kesimlerin geniş vergi kaçırma olanakları ve vergilendirilmeyen yüksek tarım kazançları gözönüne alındığında ve son derece yüksek dolaylı vergiler de hesaba katıldığında, vergi sisteminin yükünü bütünüyle ücretlilerin taşıdığı ortaya çıkmaktadır.

Ücretlilerin sosyal güvenlik ola-

naklarından yararlanma durumuna bakıldığında ise, öncelikle çalışanların büyük bir bölümünün (1977'de yaklaşık olarak % 30) sosyal güvenlikli olarak yoksun bulunduğu dikkati çekmektedir. Bunun ötesinde, mevcut güvenlik kuruluşlarının yönetiminde işçilerin ve memurların söz sahibi olmaması nedeniyle, çalışanlardan yana bir işleyiş de sözkonusu olmamaktadır.

Örneğin Emekli Sandığı, memur maaşlarından kesilen paraları, memurların sosyal güvenlik kapsamındaki konut, kreş vb. sorunlarının çözümü doğrultusunda kullanmak yerine büyük işhanları ve oteller yapımında kullanmakta ve çeşitli şirketlerle ortaklığa girerek özel sektöre fon aktarmaktadır.

Emekli Sandığı kanalıyla oluşturulan fonların durumu ortada iken, MEYAK adıyla ikinci bir yardımlaşma kurumu oluşturulmak istenmiştir. Halen yasası çıkmamış MEYAK için memur maaşlarından 1971'den bu yana % 5 kesinti yapılmaktadır. MEYAK kesintileri de dolaylı yollardan özel sektöre ikinci bir fon kaynağı olarak aktarılmaktadır.

Çalışanların eğitim olanaklarından yararlanmalarına ilişkin olarak gözlenen durum da farklı değildir. Eşit olmayan eğitim olanakları, kısıtlı eğitim hakkı, eğitimin üretimden kopuk olması, eğitim teknolojisinin gerilik ve ilkilliği, kısaca, eğitim sisteminin tümü karşısında emekçiler güç durumdadır.

3. ÇALIŞANLARIN ÜRETİM SÜRECİ İÇİNDEKİ YERİ VE ROLÜ :

Çalışanların üretim süreci içindeki yerleri, onların içinde buldukları üretim ilişkilerinin niteliğine bağlıdır. Kapitalist ülkelerde ve dışa bağımlı bir kapitalist yapının hâkim olduğu ülkemizde de, kapitalizmin ilkeleri ve sömürüsü geçerlidir.

İŞÇİ SINIFI

Tüm değerleri yaratan, kapitalizmin gelişmesine paralel olarak sürekli büyüyen işçi sınıfı, üretim süreci içindeki yerinden dolayı toplumun öncü ve itici gücüdür.

Kapitalizmin tekelcilik dönemini

sürdürdüğü, bilimsel ve teknolojik gelişmelerin başta işçi sınıfı olmak üzere diğer sınıf ve tabakaları doğrudan etkilediği çağımızda, işçi sınıfının öncü güç olma niteliği tüm toplumların gelişmesine damgasını vurmaktadır. Kapitalizme karşı mücadelenin başını işçi sınıfı çekmektedir. Günümüzde kapitalist ülkelerdeki sınıf mücadelesinin pratiği, işçi sınıfının bu tarihsel sorumluluğu gittikçe daha büyük ölçüde yüklendiğini kanıtlamaktadır.

DİĞER ÇALIŞANLAR

Kapitalist toplumda doğrudan üretim süreci içinde yer almayan (artı-değer yaratmayan) toplumsal kesimler (katmanlar) vardır. Üretim araçlarının sahipliğinden yoksun olan ve işgüçlerini bir ücret karşılığı satan bu kesimler, maddi üretimle doğrudan doğruya bütünleşmemekle birlikte, emeğin üretim gücünün devamlılığını ve gelişmesini sağlamak ve üretimin oluşmasına yaptıkları katkı bakımından giderek önem kazanmaktadır.

Kapitalist üretimin ortaya çıkmasıyla var olan ve gelişmesini sürdüren bu kesimler ülkemizde eğitim emekçileri, sağlık emekçileri, teknik elemanlar ve Osmanlı döneminden bu yana var olan memurlar (büro emekçileri) oluşturmaktadır.

Devletin çalışanları durumunda olan bu kesimler, bugün giderek yok-sullaşma ve emeklerine yabancılaşma sürecine girmişler ve çıkarlarının işçi sınıfının çıkarlarıyla aynı olduğu bilincine varmaya başlamışlardır.

4. DÜNYANIN DİĞER ÜLKELERİNDE ÇALIŞANLARIN SENDİKAL HAKLARI :

Ülkemizde olduğu gibi, diğer ülkelerde de kamu kesimi çalışanları (iş-

SENDİKAL HAK VE ÖZGÜRLÜKLER MÜCADELESİ

Emperyalizm çağında, tekelci burjuvaziye karşı verilen mücadelede, işçi sınıfı ve diğer emekçi kesimlerin ortak bir ekonomik temeli vardır. Tekellerin sömürüsünün; toplumun tüm emekçi kesimlerini etkileyen bir sömürü olması, tekelci kapitalizmin varlık nedenlerinden biri olması, tekelci kapitalizmin sömürüsüne karşı tüm emekçi kesimlerin ortak mücadelesinin maddi temelini oluşturmaktadır.

Egemen güçlerin tek çatı altında işçi, emekçi sınıf ve kesimlere karşı örgütlenmeleri tüm emekçi kesimlerin ortak mücadelesini geliştirerek sürdürmeleri zorunlu. Ülkemizde burjuvazi tek çatı altında, Türkiye Ticaret Odaları, Sanayi Odaları ve Ticaret Borsaları Birliği biraraya gelerek kendi sınıfsal örgütlenmesini gerçekleştirmiş ve emperyalizm ve onun uluslararası örgütleriyle bağlantısını güçlendirmiştir.

Tekelci kapitalizmin geldiği bu aşamada ve bilimsel ve teknolojik gelişmelerin sonucu toplumun eğitim emekçisi ve teknik eleman gibi mesleklerle sahip olanlarından oluşan tabakalarıyla işçi sınıfı arasında bir yakınlaşma meydana gelmektedir. İşçi sınıfının ve işçi sınıfı dışında kalan bu tabakalarının sayısı da süratle artmaktadır. Büyük bir kısmı kamu kesiminde çalışan ve sendikal haklardan yoksun olan bu emekçi tabakaların işçi sınıfının siyasi, ideolojik ve fiili önderliğinde verdikleri mücadele sonucu, sendikal haklarını elde edebilmekte bağımsızlık ve demokrasi için toplumun kurtuluşu olan sosyalizm için verilen mücadeleye etkin bir biçimde katılabilmektedirler.

çiler ve diğer çalışanlar) sendikal haklarına kavuşmak için zorlu mücade-

leler vermişler ve kendi ülkelerinde sınıf mücadelesinin ulaştığı boyut ve vardığı sonuçlara göre çeşitli düzeylerde haklar elde etmişlerdir.

Kamu kesimi çalışanlarının örgütlenme özgürlüğü 1948 yılında Uluslararası Çalışma Konferansında kabul edilen «Örgütlenme hak ve özgürlüğü anlaşması» ile ilk kez uluslararası düzeyde tanındı. Bu anlaşma, «İşçiler ve çalışanlar, aralarında hiçbir türlü ayırım yapılmaksızın, önceden izin almaksızın, kendi seçimleriyle örgütlere katılabilmeli ve örgüt kurabilmelidirler» demektir.

Sendikal hakların başta 1948 anlaşması olmak üzere daha birçok uluslararası anlaşmalarla da tanınmasına karşın bu hakkın çeşitli ülkelerde farklı düzeyde uygulanması ve bazı ülkelerde de hiç kullandırılmaması görülmektedir.

Kamu kesimi çalışanlarının örgütlenme özgürlüğüne sahip olduğu ülkelerde sendikal hakların kısıtlanması konusunda şu üç farkı eğilimi ortaya çıkmaktadır.

1 — Sendikal örgütlenme hakkını tanımak ama grev hakkını tanınamak veya sınırlamak.

2 — Kamu kesiminde çalışanların bazı kesimlerine örneğin,

— Silahlı kuvvet mensupları,

— İç güvenlik mensuplarını (polis v.b.)

— İtfaiye vb. gibi kuruluşlarda çalışanları,

— Devletin ya da devlet kuruluşlarının yönetim kademelerinde bulunanları, örgütlenme dışı bırakmak.

3 — Örgütlenme hakkının tanındığı hallerde bile, kamu kesiminde çalışan «politik bağlantılarını ya da grev eylemlerini önlemek» için, dolaylı ya da dolaysız yollarla özel kesim işçileriyle birlikte, örgütlenmelerine kısıtlamalar getirmek, yalnızca kamu kesiminde çalışanları kapsayan örgütlenmelerde bile güçlü örgütlerin ortaya çıkmasını engelleyecek biçimde zorlamalar ve bölücülük yapmak.

Dünya ölçeğinde ortaya çıkan sendikal hakların kısıtlanması, sendikal mücadelenin saptırılıp, hedefinin bulanıklaştırılması çabaları Türkiye burjuvazisinin her dönemde yararlandığı ve uyguladığı taktikler olmaktadır.

Bugün Dünyada kamu kesiminde çalışanların, özellikle işçilerin dışında kalan emekçi kesimlerine, sendikal hakların tanınmadığı 8 ülke kalmıştır. Bunlar Ekvator, Etiyopya, Ürdün, Liberya, Nikaragua, Peru, İspanya ve TÜRKİYE'dir.

5. SENDİKAL HAK VE ÖZGÜRLÜKLERİN GELİŞİMİ VE MEVCUT HUKUKİ DURUM :

Ülkemizde sendikal hak ve özgürlüklerin tarihi gelişmesine bakıldığında, 1946 yılına kadar süren yoğun bir baskı ve sınırlama döneminin yaşandığı görülmektedir. 1946'da İşçi Sigortaları Kurumu ve Çalışma Bakanlığı'nın kurulması ve 1947'de Sendikalar yasasının çıkarılmasıyla bu anlamda önemli sayılabilecek gelişmeler gerçekleşmiştir. Ancak, 1947'de çıkarılan Sendikalar Yasası grevi ve toplu sözleşmeyi yasaklamaktadır.

27 Mayıs Anayasası sendikal hak ve özgürlükler açısından bir dönüm noktasıdır. Anayasasının 46. maddesiyle herhangi bir ayırım gözetilmeksizin sendika hakkı tanınmış ve toplu sözleşme ve grev hakları getirilmiştir. Ancak grev hakkının yalnızca işçilere tanınmış olması, kamu kesiminde çalışanların bir kısmının işçi sayılmaması ve bunların grev hakkına sahip olmaması gibi bir anlayışla yorumlanmıştır. Buna bağlı olarak

da memur ve işçi kavramlarının birbirinin karşıtı olarak anlaşılması eğilimi güçlenmiş ve yasalara da ege-men olmuştur.

1963'de çıkarılan 274 sayılı Sendikalar Yasası, geleneksel fikri-bedeni çalışma ayırımı yerinde hizmet akdiyle çalışan herkesin işçi sayılacağı yönünde bir hüküm getirmiştir. (Madde: 2) 275 sayılı Toplu-İş Sözleşmesi, Grev ve Lokavt Yasası ile 931 ve 1475 sayılı İş Yasalarında da işçi tanımının yapılmasında hizmet akdi kavramı esas alınmış olduğu halde, dar anlamda bir işçi tanımına dayanılarak çalışanların giderek daha büyük bölümünün sendikal haklardan yoksun bırakılması yönündeki uygulama sürekli gelişmiştir.

Kamu kesiminde çalışanlarla ilgili olarak, özellikle 657 sayılı Devlet Memurları Yasasının çıkarılmasından sonra memur tanımının geniş tutulması ve işçi kapsamının giderek daraltılması eğilimi güç kazanmıştır.

Öyle ki, artık işçi-memur ayırımı tümüyle rastlantısal bir niteliktedir. Ard arda çıkarılan yasa ve kararnemelerle bu konu tümüyle çıkmaza girmiş, işçiyle memurun ayırdedilmesine yasal anlamda olanak kalmamıştır. (3) Bu durumsa, Anayasanın eşitlik ilkesine de aykırı olarak bir yandan aynı koşullar altında çalışan kişilere ayrı hukuksal statülerin uygulanması sonucunu getirmekte; diğer yandan da çalışanların kendi yaşamları üzerinde söz sahibi olabilmelerini engellemek için bir araç olarak kullanılmaktadır. Bu anlamdaki uygulamalar sendikal hak ve özgürlüklerin özünü zedeleyici bir niteliktedir.

12 Mart döneminde, Anayasanın 46. maddesinde yapılan değişiklikle sendika hakkının yalnızca işçilere tanınır biçime getirilmesi, genelde sen-

dikal hak ve özgürlükler, özelde kamu kesiminde çalışanların sendikal hakları açısından büyük bir gerilemedir. Memurların sendikal hakları her ne kadar 624 sayılı Devlet Personeli Sendikaları Yasasının dar çerçevesinde, toplu sözleşme ve grev haklarından; ayrıca toplantı ve gösteri yürüyüşü düzenleme ya da yurt dışındaki sendikalarla ilişki kurma gibi hak ve özgürlüklerden yoksun göstermelik bir nitelikte olup, yapılan değişiklik tümüyle Anayasanın ruhuna ve sosyal hukuk devleti ilişkilerine terstir.

Bu ve benzeri çabalarla sendikal haklardan yararlananların kapsamının giderek daraltılmasının yanısıra gözlenen diğer bir olgu, sendikal hakların kullanılmasına da çeşitli sınırlamaların getirilmiş bulunmasıdır.

Grev hakkının kullanılmasının uzun süren bürokratik formalitelerle bağlı bulunması ve bu hakkın tümüyle ekonomik sınırlarına hapsedilerek, genel grevle dayanışma grevinin yasaklanması, bunun en belirgin örneklerindedir. Sendika seçme özgürlüğünün temelini oluşturan referanduma yer verilmemesi; yetki tesbitinde uzlaşmacı sendikalara çeşitli sahtekârlıklar için olanak tanıyan formalitelerin mevcut olması, İş Yasasının iş güvencesini yok eden 13. ve 17. maddeleri de bu kapsamdadır.

Gerçekte, sendikal hak ve özgürlüklerin geliştirilmesi, yeni kazanımların elde edilmesi söz konusu olduğunda; halen bu haklara sahip olanlar için mevcut bulunan sınırlamaların ortadan kaldırılmasıyla, sendikal hakka sahip olamayanların bu hakka kavuşması doğrultusundaki mücadelenin birbirinden ayrılamayacağı açıktır. Bunların ikisi de aynı öze; sendikal hak ve özgürlüklerin özüne

(3) Bkz. Tunçamağ, Türk İş Hukuku, s. 117; Serozan, Memurların Sendikal Örgütlenme Hakkı. Yargı no: 24, 1978 s. 9 ve Işıklı, Kamu Kesiminde çalışanların Sendikal Hakları, s. 5152.

ilişkindir. Çalışanların önemli bir kesiminin sendikal haklarının tanınmaması, bu haklara sahip olanlardan bazılarının statü değişiklikleriyle sendikal haklarını yitirmeleri için de açık kapı oluştururken, mevcut sendikal hakların kullanılmasına ilişkin anti-demokratik sınırlama ve uygulamalar da gelecekte bu haklara kavu-

şacak kitleler için bir tehdit oluşturmaktadır.

Bu anlamda, halen sendikal haklara sahip olsun, olmasın, tüm çalışanlar sendikal hak ve özgürlükler için verilen mücadelenin geliştirilmesi ve yükseltilmesini ortak hedef olarak görmekteyler.

6. ÖNERİLER :

Sendikal hak ve özgürlüklere ilişkin ortak önerilerin başlıca iki grup içinde toplanması olanaklıdır. Konunun birbirini tamamlayan iki boyutu olarak bunlardan biri, halen sendikal haklara sahip olmayanların bu haklarına kavuşması, diğeri de sendikal haklara sahip olanların bu haklarını kullanmalarına ilişkin sınırlamaların ve anti-demokratik uygulamaların ortadan kaldırılmasıdır.

6. 1. SENDİKAL HAKLARA SAHİP OLMAYANLAR BU HAKKA KAVUŞTURULMALIDIR

Vereceğimiz örgütlü mücadele ile sendikal haklarımızı mutlaka alacağımıza inanan bizler, bir yandan uzun vadeli çalışmalarımızı sürdürürken, diğer yandan da kısa vadede her türlü yasal olanaklarımızı kullanacağız.

Bugün, kamu kesiminde Devlet Memuru, statüsünde çalışmakta olan yüzbinlerce emekçinin Anayasal bir değişikliğe gerek olmaksızın işçi statüsüne geçirilmeleri yoluyla sendikal haklara kavuşmaları olanaklıdır ve bu sağlanmalıdır.

Anayasanın 117. maddesine göre kimlerin «devlet memuru» olduğunun kıstası genel idare esaslarına göre hizmet ifası olarak belirlenmiştir. Bundan anlaşılması gereken, kamu

gücünün kullanılması ve bu yetkinin, icrai kararlar almak ve kararları uygulamaya koymak niteliğini taşımasıdır. Dolayısıyla, kamu kesiminde çalışanlardan bu konumda olmayanların bir yasa çıkarılarak işçi statüsüne geçirilmesi Anayasaya aykırı olmayacaktır. Anayasa'da bulunmadığı halde, bu tür bir hakkın tanınması, tersine demokratik ve sosyal bir Anayasa rejiminin gereklerine uygun düşen bir sonuçtur ve bu hak, 1971 değişikliğine rağmen, Anayasamızın bünyesinde zaten hâlâ mevcut bulunmaktadır. (4)

Salt zaten mevcut bir Anayasal hakkı somutlaştırıp güncelleştirme açısından zorunlu görünen böyle bir yasal düzenlemenin sağlanması demokratik olmanın ve emekten yana olmanın asgari zorunluluklarından biri olarak gündemdedir. Bu doğrultuda son ILO toplantısında kabul edilen ve sendikasız kamu çalışanlarına sendikal hakların tanınmasını öngören karar metnine uyulmalıdır.

6. 2. MEVCUT SENDİKAL HAKLARIN KULLANILMASINA İLİŞKİN ANTİ-DEMOKRATİK SINIRLAMALAR KALDIRILMALIDIR

Türkiye işçi sınıfının Sendikal Hak ve Özgürlükler için verdiği mücadelelerin sonucu, yasalarda birtakım ka-

(4) Bkz. Serojan «Memurların Sendikal Örgütlenme Hakkı» Yargı, no: 24, 1978 s. 11 ve Tanör «Bugün Memurların Örgütlenme Hakkı Ne Durumdadır», Yargı s. 23, 1978, s. 7.

zanımlar yer almıştır. Ancak, bu kazanımların geliştirilmesi ve yeni kazanımlar için mücadele devam etmektedir.

— Anayasa'da lokavt olmadığı halde, 275 sayılı yasa ile işverenlere bu hak verilmiştir. Lokavt sosyal suçtur. Yasalardan çıkarılmalıdır.

— Grev, ekonomik sınırların arasına hapsedilmiş; genel grev, dayanışma grevi yasaklanmıştır ve dayanışma grevi yasalarda yer almalıdır.

— Grev hakkını kullanmak, uzun süren bürokratik formalitelere bağlanmıştır, grev hakkını kullanmayı uzatan tüm formaliteler yasalardan çıkarılmalıdır.

— Yetki tesbitinde, uzlaşmacı sendikalara çeşitli sahtekârlıkları için olanak tanıyacak formaliteler konmuştur. Sendika seçme özgürlüğünün temelini oluşturacak Referanduma yer

verilmemiştir; Referandum en kısa zamanda yasallaşmalıdır.

— İş Yasasında, iş güvencesini yok eden 13. ve 17. maddelere yer verilmiştir; İş Yasası mutlaka demokratikleştirilmelidir.

— İşçinin, üyesi bulunduğu sendikadan ayrılması, noterden istifa etme şartına bağlanarak, sendika seçme özgürlüğü engellenmeye çalışılmıştır, noterden istifa şartı yasadan çıkarılmalı, işçi dilekçeyle üyesi olduğu sendikadan ayrılabilir.

— Tarım işyasası çıkarılmalıdır.

— Asgari ücret her yıl yeniden saptanmalı, yalnız ücretlilere uygulanan özel indirim asgari ücret düzeyine çıkarılmalıdır.

Sendikal hakların özgürce kullanılmasını engelleyen bu anti-demokratik sınırlamalar tümüyle kaldırılmalıdır.

SONUÇ

Emperyalizme bağımlı Türkiye ege-men sınıflarının, çalışanların bir bölümüne tanımadığı, sendikal haklar için mücadele başarıya ulaşacaktır. Çalışanların ve onların kitle örgütlerinin verdiği ve vereceği mücadele, «TOPLU SÖZLEŞMELİ VE GREVLİ SENDİKAL HAKLAR»ın tüm çalışanlara tanınması, sendikal hak ve özgürlüklerin kullanımını kısıtlamaya yönelik her türlü anti-demokratik uygulamanın son bulması, yeni hak ve mevziler elde edilmesine yönelik olacaktır. Örgütlerimiz, kitlelerimizden aldığı somut destek ve güçle, bu doğrultuda mücadeleyi kararlı bir biçim-

de sürdürecektir ve her türlü demokratik mücadele biçimini gündeme getirecektir. Ortak mücadelemiz, çalışanların uluslararası örgütlerine, platformlarına da ulaştırılacak ve dayanışma sağlanacaktır.

Kitlelerinin ekonomik - demokratik hakları için yıllardır bağımsızlık demokrasi mücadelesine bağlı bir biçimde mücadele veren örgütlerimiz, «SENDİKAL HAK VE ÖZGÜRLÜKLER İÇİN İLERİ» şiarını bağımsızlık - demokrasi - sosyalizm mücadelesine tabi bir biçimde tüm Türkiye'de yaygınlaştırmaya kararlıdır.

TÜSTAV

Ören Toplantısının Ardından DİSK'e Düşen Görevler

Hasan ŞERİF

DİSK yönetim organlarının, bağlı sendika yürütme kurullarıyla ortaklaşa düzenledikleri toplantı, geçtiğimiz ay Ören'de yapıldı. DİSK ve bağlı sendika yönetimlerinin zaman zaman ortaklaşa düzenledikleri ve ülkemiz emekçi halk hareketi açısından önem taşıyan bu tür toplantılar, ülkenin siyasal yaşamında işçilerin ve emekçilerin etkinliğinin duyurulmasını sağlayan ve geçmişin değerlendirilmesinden kalkarak gelecek görevlerin çerçevesinin çizildiği değerli platformlar olmak durumundadırlar. Ekonomik demokratik mücadelede işçi sınıfının ileri kesimlerinin takınacağı tutum ve bu tutumun işçi sınıfı siyasal hareketiyle olan uyumluluğu, DİSK içinde ortaya çıkan çeşitli sorunların görüşülmesi ve çözümü gibi hayati meseleler, ancak bu gibi genişletilmiş toplantılarda ele alınıp karara bağlanabilir. Ören toplantısının önceden belirlenmiş gündemi de bu açıdan büyük önem taşıyor ve gündemi oluşturan sorunların çözümü bekleniyordu.

Ören toplantısının değerlendirmesi, DİSK Yürütme Kurulu adına toplantıya sunulan uzun bir rapordan ve toplantıda görüşlerini dile getiren çeşitli sendika temsilcilerinin konuşmalarından çıkarılabilir, toplantının ne denli yararlı olduğu ve gündemindeki sorunlara hangi bakış açısından eğilebildiği anlaşılabilir.

DİSK 6. Kongresinden bu yana geçen süre içinde ülkemiz siyasal yaşamında önemli değişiklikler olmuş ve bu değişimler işçi sınıfımızı çok yakından ilgilendiren nitelikler taşımıştır. 6. Kongre sonrası çalışmaların değerlendirilmesi, bu dönem içindeki gelişmelerin gözden geçirilmesi, DİSK içinde ortaya çıkan bazı önemli sorunların çözümü, iktidarda olan sosyal demokrasiye karşı tutum ve hükümetin TÜRK-İŞ yönetimiyle imzaladığı «toplumsal anlaşma» metniyle ortaya çıkan işçi sorunları, DİSK'in demokrasi mü-

cadelesindeki yeri ve işlevi, bu işleve zarar veren DİSK bünyesindeki gelişmeler, Ören toplantısında ele alınıp çözülmesi gereken sorunlar olmasına rağmen, toplantı bütün bu sorunlarda genel olarak geçiştirmeci ve erteleyici bir tutum takınarak, gerek DİSK açısından ve gerekse genel demokratik hareket açısından üzerine düşeni gereğince omuzlamamış ve böylece önümüzdeki görevleri daha da ağırlaştırmış bulunmaktadır.

ÇALIŞMALARIN DEĞERLENDİRİLMESİ:

6. Kongre'den bu yana yapılan çalışmaların değerlendirilmesi objektif ölçüleriyle, ne sendikacıların konuşmalarına ve ne de DİSK yürütme kurulunun raporuna yansımamıştır. 6. Kongre sonrası çalışmalarının doğru bir değerlendirmesi, mücadelenin geleceği açısından önemli idi. Örneğin; bu konuda demokrasi güçlerinin birliği sorunu genişliğine ele alınıp tartışılmalıydı. Öbür yandan, 6. Kongre kararlarından olan, faşizme karşı güçlerin «cephesi»nin oluşturulması konusunda hangi adımlar atılmış ve hangileri niçin atılmamış; bilince çıkartılmalıydı.

Eski DİSK yönetimi, demokrasi güçlerinin birliğinin sağlanması bir yana, bu birliği sabote eden tutumuyla biliniyordu. Yeni yönetim bu konuda ilk elden olumlu izlenimler uyandırmış, ama bu yeterli olmamıştır. 27 demokratik kuruluşun oluşturduğu ve zaman zaman 40 demokratik kuruluşu kapsayan bir ortak çalışma platformu, belli bir işleyişle devam ediyordu. DİSK'in bu platforma katılması, işçi sınıfımızın demokrasi saflarındaki öncü konumunu daha da güçlendirecek ve demokrasi mücadelesinin güçlenip yaygınlaşmasına katkıda bulunacaktı. Bu yapılmadığı gibi, toplantıda böyle bir perspektifin sözü bile edilmemiştir. Halbuki DİSK'in katılmasıyla bu demokratik örgütler platformu yeni bir işlerlik ve muhteva kazanabilirdi.

Öte yandan geçmiş dönemde (6. Kongre sonrası) DİSK'in de içinde yer aldığı önemli uluslararası olaylar yaşanmıştır. Bunların ikisi Türkiye emekçileri açısından büyük bir önem taşımaktadır. DSF (Dünya Sendikalar Federasyonu) 9. Kongresi, yayınladığı «Sendikal Haklar Evrensel Bildirgesi»yle tüm dünyanın emekçilerine yeni görevler ve sorumluluklar iletliyordu. Bu kararların Türkiye'de hayata geçirilmesi ve özellikle sendikal haklar konusunda mücadelenin daha da derinleştirilmesi, işçi sınıfımızın ve tüm çalışanların asla vazgeçemeyeceği bir görevidir. DSF kararlarının ülkemizde yaygınlaştırılması, savunulması ve hayata geçirilmesi konusunda gerekli adımların atılmasında ağır kalındığının kabul e-

dilmesi gerekir. Ören toplantısı bunu, enine boyuna tartışmak için elverişli bir zemindi ama konunun üzerinde gereğince durulmamıştır.

Uluslararası Çalışma Örgütü, (İLO) yine bu dönemde yaptığı bir toplantıda, tüm çalışanlara sendikal hakların tanınması doğrultusunda bir karar almış bulunuyordu. Bu karara Türkiye hükümeti temsilcisi de imzasını atmıştır. Türkiye gibi, çalışanların çok büyük bir bölümünün sendika hakkından yoksun bulunduğu bir ülkede DİSK gibi bir örgüte büyük görevler düşmektedir. İşçi sınıfımızın kendisinin sendikal haklarını genişletmesi için verdiği mücadele ile, çalışanların sendikal haklarının alınması için verilen mücadelenin sıkı bir bağlantısı vardır ve bu bağlantı, tüm çalışanların güçlerinin birleştirilmesini zorunlu kılmaktadır. DİSK bu konuda atılması gereken adımların başını çekmeli ve yönlendirici olmalıdır ama geçmiş dönemde bu konunun üzerine gereği kadar gidilmediği gibi, Ören toplantısında da konu ele alınmamıştır.

Bu saydığımız görevlerin yerine getirilmesi için hükümete karşı net bir tutumun takınılması, işçi sınıfımızın ve çalışanların taleplerinin sosyal demokrat ağırlıklı hükümete dayatılması, seçimlerde CHP'ye sağlanan desteğin ne anlama geldiğinin bizzat CHP'ye ve hükümete somut bir politik tutumla «hissettirilmesi» gerekirdi. Başbakan'ın 20 Mart «uyarı» direnişinin ardından kimseye «Diyet» borçlu olmadığını belirtebilmesi bir ölçüde, işçi sınıfının talepleri tarafından kuşatılmayışının ve hükümetin, vaadlerini kendiliğinden yerine getireceği şeklindeki inancın verdiği bekleyişten doğduğu söylenebilir. DİSK bu dönemde, sosyal demokrasiye ve hükümete karşı somut bir tutum belirtememiştir ve bu durum hükümetin, kendi sınıfsal işlevi doğrultusunda daha rahat hareket edebilmesine olanak hazırlamıştır. Alınan ekonomik «önlemler»den ve «darboğaz»dan çıkış için seçilen yolun niteliğinden bunu anlamak mümkündür.

DİSK yönetimi 1 Mayıs öncesi çalışmalarında, Kongre kararlarına nisbeten uygun bir tutum takınarak, 1 Mayıs 1978'in en geniş demokratik güçleri kapsaması yönünde, birleştirici bir tutum takınmıştır ama bu tutum 1 Mayıs çalışmalarıyla sınırlı kalmıştır ve geliştirilmemiştir. Bu da geçmişin değerlendirilmesinde ele alınması gereken bir konu idi ve toplantıda üzerinde durulmamıştır.

Geçişirmeci tutum, DİSK yönetiminin çalışmalarının olumsuzluklarında değil, olumlu olanlarında da kendini göstermiştir. Örneğin geçmiş dönemde 20 Mart direnişi, 1 Mayıs 1978 ve TÖB-DER'in DİSK onur üyeliğine kabulü gibi gerçekten önemli ve olumlu başarılar da vardır. Rapor, bu başarıları, bir övünç vesilesi sayarak

değil, anlamlarını işleyerek ele alıp değerlendirmeliydi. Bunun yapılmayışı da toplantının eksikliği olarak not edilmelidir.

DİSK İÇİNDEKİ SORUNLAR:

Ören toplantısında ele alınması gereken sorunların belki de en önemlisini, DİSK içinde ortaya çıkan bazı sorunlar oluşturmalydı. Gerçi böyle bir gündem maddesi vardı ama, ne bu gündem maddesi üzerinde gereğince duruldu ve ne de rapor bu konuyu genişliğine tartışarak görüş getirdi. Bu konuda takınılan ertelemeci tutumun DİSK'e ve genel demokratik harekete büyük zararlar getireceğini belirtmek için kâhin olmaya gerek yoktur ve yakın geçmişin kaba bir değerlendirilmesi dahi bunu anlamak için yeterlidir.

Bilindiği gibi Kemal Türkler'in başını çektiği ve eski DİSK yönetiminden kaynaklanan ve adına «İlerlemeciler» denen bir siyasi çizgi, gerek DİSK içinde ve gerekse diğer demokratik kitle örgütlerinde, bölücü ve gurupçu tavırlarıyla mücadeleye büyük zararlar vermiştir. Eski DİSK yönetimiyle birlikte sosyalist siyasi hareketin gelişmesinin önünde başlıca engel teşkil eden bu grup, bugün aynı yıkıcı tutumunu daha da azıtarak yaygınlaştırmaya çalışmaktadır. DİSK yönetimindeyken sendikalarda işçi sınıfı sosyalistlerine karşı savaş açan ve kendi grupsal çıkarları için en gerici unsurlarla dahi işbirliğinden kaçınmayan «İlerlemeciler» grubu bu tutumuyla DİSK'de sosyal demokrasinin tırmanışına olanak hazırlamıştır. Bugün aynı grup, DİSK içinde Maden-İş yönetimi olarak ayrı baş çekme hevesleriyle, DİSK'in birliğini sabotaj etmeye, işçi sınıfını bölmeye çalışmaktadır. Bölücülüğü sendikalarla sınırlı kalmayan bu grup, gittikçe daralan etrafındaki tecrit çemberini kırmanın yolunu, kendi hatalarında arayacak yerde, demokrasi mücadelesine saldırmakta görmek gibi bir şaşkınlığın içine düşmüştür. DİSK'in prensiplerini ve örgüt bütünlüğünün getirdiği sorumlulukları çiğnemekten perva duymayan, DİSK'e bağlı sendikaların örgütlenme çalışması yaptığı işkollarında, kendine bağlı ayrı sendikalar kurup, hem bugünden işçi sınıfının birliğine zarar veren ve hem de geleceğe ilişkin çirkin hesaplarını açığa vuran bu grubun özel olarak DİSK içindeki yıkıcı çalışmaları Ören toplantısında enine boyuna tartışılmalı ve teşhir edilmeliydi. DİSK'in örgütsel birliği, bu grubun yaptıklarını görmezlikten gelmeyi değil, tam tersine, bu hareketin teşhirini ve tecritini zorunlu kılmaktadır.

«İlerlemeci» liğin hastalığı sadece kendini tahrip etmiyor ve sadece işçi sınıfına zarar vermiyor. Bunun en somut örneğini TÖB-DER'de gördük.

Demokrasi güçlerinin endişeyle ve gericiliğin sevinçle izlediği bu grubun «gelişmesi» kendi başına bağımsız bir olay değil, sistemli bir mantığı olan toplumsal bir olaydır. TÖB-DER'in birliğini bölmeye ve demokratik öğretmen hareketine açıktan saldırıya cesaret eden «İlerlemeciler» grubunun «gücü» (!) kendinde değildir. Mevcut siyasal ortamda ortaya çıkan yeni kutuplaşmalar ve toplumsal gelişme eğilimleri, bu grubun davranışlarının nereden kaynaklandığını ve hangi hesaba hizmet ettiğini açıkça göstermektedir.

Demokrasi mücadelesini burjuva mahkemelerine taşıyan, *egemen yasallığı* kendisine kalkan edinen, sosyal demokrasi kuyrukçuluğunu «gelişmesinin» tek güvencesi olarak gören bu grubun makyavelizmi ve alet olduğu siyasal kombinezon, münferit olayların sistemli olarak bir araya getirilmesiyle açıklanabilir. Ören toplantısında mutlaka yapılması gerekiyorken, «yersiz bazı endişeler» yüzünden yapılmayan, işte bu siyasal kombinezonun açığa çıkarılmayışdır.

Tekstil sendikasında üç-beş delegeyle gürültü koparmanın, basın tekellerinin kapısında çadır kurup merhamet dilenciliğine çıkmanın, mahkeme kapılarında «Usul Hukuku»nun maddelerini ezberleyip burjuva silahlar kuşanmanın arkasında yatan hesabı «sosyal demokrat siyasal bilincin» etkinliğinde ve CHP'nin niyetinde aramak lâzım geliyor. Hızla tecrit olmanın verdiği endişe «İDD»cileri, Makyavel'i yeniden okumaya ve ezberlemeye itmştir. Tutmayan «UDC»'yi tutturmanın (!) bir tek yolu vardır. Bu da, «sosyal demokrat siyasal güce» sırtını dayayıp DİSK'i köşeye sıkıştırmaktır. Bu grupsal hesap, sosyal demokrasinin «toplumsal anlaşma»ya ikna edemediği DİSK yönetimine karşı olan hesaplarıyla çakışınca ortaya, «İlerleme» - CHP karışımı bir «cephe» ve bu cephe'nin çeşitli oyunları çıkmıştır.

CHP - «İlerleme» karışımı bir TÖB-DER yönetiminin DİSK'in karşısına çıkarılması ve işçi sınıfının «hizaya getirilmesi» için işletilen bu hesap tutsaydı, DİSK içindeki bazı sendikalarla birlikte «UDC'yi kurmak» da kolaylaşmış olacaktı! Eğer buna rağmen yine zorluklarla karşılaşılsa, «ilerleme» yönetimindeki bazı sendikalarla yeni bir konfederasyon kurulması da yapılan hesapların bir parçasını oluşturuyordu. Bu hesaplar hiç değilse Ören toplantısında eğilimler olarak kendini gösterdiler. Bu nedenle toplantı, DİSK'i bölüp parçalama hesaplarının teşhir ve mahkum edilebileceği bir forum olabilirdi. DİSK yönetimi bu olanağı değerlendirmekten kaçınmakla sorunların çözümünü kolaylaştırmak yerine daha da zorlaştırmıştır. Ancak öğretmen kitlesi «ilerleme» - CHP koalisyonu-

na bu yolu büyük ölçüde tıkama uyanıklığını, TÖB-DER kongresinde göstermiş ve demokrasi saflarındaki bölücü tutumları tümüyle mahkum etmiştir.

HÜKÜMET KARŞISINDAKİ TUTUM

Hükümetin kurulması aşamasında bile işçi sınıfı sosyalistleri bu hükümetin, yüklendiği misyona işaretlerle, ekonomik darboğazdan tekeller yararına çıkabilmenin bütün yollarını deneyeceğini belirttiler. Ayrıca, sosyal demokrasinin bunu dahi başarmasının olanağı bulunmadığına, sıkıştıkça emekçilere yükleneceğine ve ücretleri direkt ya da dolaylı yollardan dondurmaya deneyeceğine dikkatler çekilmişti. Bütün bunların yanında, hükümetin faşist tirmanışa karşı etkin tedbirleri alamayacağı, bilimsel bir tesbit olarak belirtilmişti.

Nitekim hükümetin 8 aylık çalışmalarının icmali, bu söylenenlerin tamı tamına doğruluğunu kanıtladı. İzlenen ekonomi-politikanın, ücretleri dondurmaya, ya da, daha doğru bir deyimle, emekçilerin yaşama düzeylerini sabit tutmayı amaçlayan bir «Toplumsal Anlaşma» ile sonuçlanması kaçınılmazdı. Hükümetle TÜRK-İŞ yönetimi arasında varılan bu Anlaşma, işçi sınıfımızın ve emekçilerin çıkarlarına ters düşmektedir. Ancak sorunu bu çerçeveye sınırlı görmek yanlışdır ve bu anlaşmaya karşı çıkmakla, emekçilerin sorunları çözüm bulmuş olmamaktadır.

Halbuki işçi sınıfımızın acil çözüm bekleyen sorunları vardır. İşçilerin milli gelirden aldıkları payın artırılması, iş ve hayat koşullarının daha yaşanılır hale getirilmesi, sendika seçme özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü, genel grev hakkı vb. işçi talepleri «Toplumsal Anlaşma»da yer almıştır. Bu vaatlerin ne ölçüde yerine getirileceğinin bekleyişi içinde bulunmak elbette ki düşünülemez.

DİSK yönetimi, yaptığı muhtelif açıklamalarla «Toplumsal Anlaşma»ya karşı olduğunu belirtmiştir ama yukarıda değindiğimiz gibi, bu, işçi sınıfımızın çözüm bekleyen sorunları açısından çok şey ifade etmiyor. Esas olan, işçi sınıfının ekonomik mücadelesinde sarı sendikacılığın baş çekmesini önlemektir. Böylece ancak işçi sınıfının ekonomik ve demokratik hakları belli bir güvenceye kavuşturulabilir ve DİSK'in varoluşu sebebini de bir ölçüde burada aramak gerekmektedir.

Ören toplantısına sunulan Yürütme Kurulu raporunda, 6. Kongre'de belirlenmiş olan taleplerin kısa bir sıralamasıyla yetinilmiştir. Halbuki DİSK seçimlerde CHP'yi desteklemiştir ve bu desteğin ardından kendi taleplerini de dayatmakla yükümlüdür. DİSK'e dü-

şen, «Toplumsal Anlaşma»nın objektif bir değerlendirmesini (eleştirisini) yapmak ve bunun karşısına alternatif olarak kendi talepler bütünlüğünü çıkarmaktır. «CHP bir burjuva partisidir ve bu nedenle onunla anlaşma olmaz» mantığı, sekter ve yanlış bir anlayıştır. Asıl önemli olan, reformist bir burjuva partisiyle belli şartlar içinde anlaşmış veya uzlaşmış olmak değildir. Önemli olan bu uzlaşma veya anlaşmanın işçi sınıfının yararına olmasıdır. Nitekim, sınırları net olarak çizilmiş böyle bir talepler programı aynı zamanda işçi sınıfımızın belli bir süre için ekonomik mücadele programı işlevini de görebilir.

Ören toplantısında bu konular üzerinde gereği kadar durulamamıştır ve dolayısıyla, toplantıdan umulan amaca ulaşmak bir yana, önümüzdeki dönemde takınılacak ana hatları dahi ortaya çıkarılamamıştır. Hükümetin demokrasiden ve emekçilerden yana girişimlerinin destekleneceğinin belirtilmesi, aksi girişimlere karşı olunacağına açıklanması, DİSK'in izleyeceği yol hakkında yeterli bilgi vermiyor.

SONUÇ:

Ören toplantısında yeterince üzerinde durulmayan, ya da bazı «mülâhazalar»la geçiştirilen ve yukarıda değindiğimiz sorunlar, DİSK'in önümüzdeki dönemde izlemesi gereken politika hakkında yeteri kadar ipucu vermektedir. İşçi sınıfımızın çözüm bekleyen âcil sorunları ve bu sorunlarla içiçe geçmiş bulunan genel emekçi halk hareketinin önündeki sorunlar, DİSK'in mücadele programını belirliyor.

Birincisi, DİSK'in birliğine yönelik saldırılar karşısında uyanık olunmalı, gerek DİSK içinden ve gerekse DİSK dışından gelen bu saldırıların arkasındaki siyasal hesaplar çok iyi saptanmalıdır. Sosyal demokrasinin DİSK'i ve dolayısıyla işçi sınıfımızı köşeye sıkıştırmasına izin verilmemeli, tersine, DİSK sosyal demokrasiyi, tekelcilere yönelik uygulamalarından vazgeçirebilecek dinamizmi göstermelidir.

İkincisi, 6. Kongre kararları doğrultusunda ve günümüzün siyasal gerçeklerine uygun düşen bir çabayla DİSK, demokrasi güçlerinin birliği doğrultusunda çaba göstermelidir. Çeşitli siyasal kuruluşlar ve demokratik örgütler arasında DİSK'in «katalizör» rolü oynaması mümkündür. Her şeyden önce DİSK, farklı siyasal görüşleri olan sendika liderlerini bünyesinde barındırmaktadır. Dolayısıyla, DİSK'in demokrasi güçlerini birleştirmede yardımcı bir rol oynaması, onun yapısına da ters düşmemektedir. Ve bu aynı

zamanda, DİSK'in örgütsel birliğinin sağlanması için de bir koşuldur. Demokrasi güçlerinin birliği gerçekleşip hayata geçtiği oranda DİSK içindeki sürtüşmelerin, grupsal yarışmaların ve bunlardan doğan olumsuzlukların üstesinden gelmesi kolaylaşacaktır.

Üçüncüsü, DİSK Yürütme Kurulu Ören toplantısına sunduğu raporda, bilimsel ilkelerini ve kapsamını çizmemekle birlikte, sosyalist hareketin dağınıklığından ve bu nedenle de sosyalist birlikten söz etmiştir. İşçi sınıfı siyasi hareketi açısından hayati bir önem taşıyan sosyalist birlik sorunu, işçilerin ve tüm emekçilerin diğer sorunlarında da derece derece etkisini göstermekte ve çeşitli olumsuzlukların kaynağı olmaktadır. DİSK, bu soruna nasıl baktığını ilkesel olarak tesbit etmeli ve sosyalist birlik çabalarını kolaylaştırıcı bir tutum içinde olmalıdır.

Ve nihayet DİSK yönetimi, Ören toplantısında sözü bile edilmeyen «sendikal haklar için mücadele»yi DSF kararlarının ışığında yeniden ele alıp değerlendirmeli, çalışanların, temsili niteliği olan TÖB-DER, TMMOB gibi örgütleriyle işbirliğini geliştirmeli, SENDİKAL HAKLAR EVRENSEL BİLDİRGESİ'nin başarısı için, uluslararası proletaryanın bir müfrezesi olarak kendine düşeni yerine getirmelidir.

Demokrasi güçlerini ve dolayısıyla DİSK'i önümüzdeki dönemde önemli görevler beklemektedir. Bu görevlerin üstesinden gelebilmenin ilk koşulu ise, işçi sınıfı biliminin prensiplerine bağlı olmak ve bu prensiplerin somutlandığı işçi sınıfı siyasi hareketiyle ve onun program hedefleriyle uyumlu bir faaliyet içinde olabilmektir.

TÜSTAV

TÖB-DER Kongresi ve Burjuvazinin Saldırısı

ALİ ÖNGEN

21 - 24 Ağustos tarihlerinde yapılan TÖB-DER 4. Olağan Genel Kurulu ve ilgili gelişmeler demokratik halk hareketi açısından, devrimci-demokratik güçlerin birliği bakımından büyük önem taşıyan bir olaydı.

TÖB-DER Kongresinde, Kongre öncesinde ve sonrasında yaşanan olgular dikkatle ve ibretle izlenmesi gereken birçok noktayı içermekteydi. Bu yazımızda, bu noktaları tek tek ayrıntılı bir biçimde ele almak istiyoruz:

BURJUVAZİNİN ÇOK YÖNLÜ SALDIRISI

Bilindiği gibi TÖB-DER başından beri tekelci sermayenin ve gerici müttefiklerinin başlıca boy hedeflerinden birisidir. Bugüne değin TÖB-DER'e yönelmiş olan gerici baskılar ve saldırılar, örgütü zayıflatamamıştır. Tersine, TÖB-DER ve üyeleri üzerinde en şiddetli baskıların yoğunlaştığı son iki yıl içinde, örgütün üye sayısı ve yerel şubeleri çoğalmış, iki yıl önce 110 bin üyesi olan TÖB-DER'in üye sayısı 160 bine yaklaşmıştır. MC'nin TÖB-DER'i iki kez kapatmaya kalkışması, yerel şubelere sürekli saldırılar düzenlenmesi, TÖB-DER üyesi öğretmenlerin binlercesinin kıyımına uğraması, bugüne değin öldürülen 37 TÖB-DER'li den 34'ünün son iki yıl içinde katledilmiş olması... Bütün bunlar TÖB-DER'i yıldırma ve geriletmeye yetmemiştir.

Bugüne değin TÖB-DER'e yönelik saldırılar açıktan açığa ve cepheden yapılmıştı. TÖB-DER 4. Genel Kurulunda ise örgüt burjuvazinin çok yönlü saldırısına uğradı. Burjuvazi bir yandan yıllardır uyguladığı cepheden saldırı politikasını sürdürürken, öte yandan TÖB-DER'in dostu gibi görünen güçler aracılığıyla örgüte içten bir saldırı da düzenledi.

Tekelci sermayenin Kongre nedeniyle TÖB-DER'e sadece cep-heden değil, içeriden de saldırıya geçmesi tek elci sermayenin sosyal demokrat partisinin ve onun kuyruğuna takılan birtakım grup-çu, bencil siyasetlerin sayesinde gerçekleştirildi.

Tekelci sermayenin sosyal demokrat karargahı, kongreden aylarca önce bu konuda hazırlıklara başlamıştı. CHP Genel Sek-reter yardımcılarında Orhan Birgit'in sorumluluğunda başlatı-lan bu çalışmalar, kısa vadede şu hedeflere yönelikti:

NE PAHASINA OLURSA OLSUN GAZİOĞLU YÖNETİMİNİ DÜŞÜRMEKTE ANLAŞANLAR

Gültekin Gazioglu başkanlığındaki yönetimi ne pahasına olur-sa olsun düşürmek CHP'nin birinci amacıydı. Çünkü bu yönetim iki yıl boyunca faşizmin ve gericiliğin karşısında eğilmemişti, bü-külmemişti. Çünkü bu yönetim iki yıl boyunca tek elci sermayenin karşısında gerilememiştir. Çünkü bu yönetim TÖB-DER'i hiçbir şe-kilde CHP'nin kuyruğuna takmamıştı. Çünkü bu yönetim, CHP'nin faşizme ve faşist saldırılara karşı izlediği uzlaşmacı tutumu sürekli olarak eleştirmiş, özellikle kendi görev alanına giren Eği-tim Enstitüleri konusunda sosyal demokrasinin faşizmle uzlaşan tutumunu sert ve kesin bir dille eleştirmişti. Çünkü bu yönetim, demokratik öğretmen örgütlenmesinin merkezinde 1975 yılına ka-dar süren Kemalist anlayışın yerine işçi sınıfı bilimi rehberliğini getirmek için önemli, kararlı ve başarılı bir uğraş sürdürmüştü. Çünkü bu yönetim, eğitimin demokratikleştirilmesi konusunda yorulmak bilmez ve cesur bir mücadele vermiş, dil ve kültür üze-rindeki ırkçı, şöven baskılara, egemen burjuva uygulamalarına karşı kararlıca direnmişti.

Birçok sosyal demokrat kurmayın da belirttiği gibi, bu yöne-tim her ne pahasına olursa olsun işbaşından gitmeliydi.

CHP kurmayları, Kongrede Gazioglu yönetimini işbaşından düşürdükten sonra, kendi siyasetlerinin ağırlık koyacağı, hiç de-ğilse pay sahibi olacakları bir TÖB-DER yönetimi istiyorlardı. Çünkü CHP yandaşlarının Kongredeki delege sayısı 120 civarın-daydı. Bu rakam CHP'nin Kongrede başka gruplarla işbirliği yap-masını gerektiriyordu.

Böylelikle CHP, Türkiye solu içindeki bölünmelerden yarar-lanmak ve TÖB-DER içindeki birtakım grupçu eğilimleri kendi-sine payanda yapmak istiyordu.

Bu konuda, ne pahasına olursa olsun Gazioglu yönetimini

düşürmek için can atan bazı gruplar vardı. Bu grupların başında hiç kuşkusuz Birlik Dayanışma grubu geliyordu.

Birlik Dayanışma grubu, sosyal demokrasinin planları için uygun bir ortak idi. Çünkü bu grubun bağlı olduğu siyaset eskiden beri CHP kuyrukçusu olarak şöhret yapmıştı. Birlik Dayanışma grubunun DİSK içindeki uzantıları DİSK'i uzun zaman CHP kuyruğuna taktıktan sonra, bugün gene aynı misyonu üstlenmişlerdi. DİSK'in Ağustos başındaki Ören toplantısında Toplumsal İlerleme grubu ile CHP merkezine bağlı sendikacılar, bugünkü DİSK yönetimine karşı işbirliği yapmışlardı.

Birlik Dayanışma grubu da, tıpkı sosyal demokrat burjuva merkezi gibi ne pahasına olursa olsun Gazioğlu yönetimini düşürmek» sloganıyla kongreye girmişti. Böylece Birlik Dayanışmacılar, kendi grup ihtirasları uğruna, bir kez daha sosyal demokrasinin peşine takılmaktan, bir kez daha işçi sınıfı sosyalizmine karşı, TÖB-DER'e karşı ve devrimci-demokratik güçlerin birliğine karşı burjuvazi ile işbirliğine gitmekten çekinmedi. 90 ila 100 arasındaki delegeye sahip bu grup örgütte başarı şansını ancak ve ancak sosyal demokrasi kuyrukçuluğuna bağlı gördü. Tıpkı DİSK' de olduğu gibi.

Ama sosyal demokratlar ile Birlik Dayanışmacıların (BD) oyları kongreyi almaya yetmiyordu. İşte burada kendilerine bir üçüncü müttefik daha buldular.

ÜÇÜNCÜ MÜTTEFİKİN KÜÇÜK HESAPLARI

TİP yanlısı Demokrasi İçin Birlik (DİB) grubu da altı aya yakın zamandır BD ile işbirliği halindeydi. Önce siyasal planda başlayan TİP ve İDD işbirliği, gerçekte oportünist amaçlara, ilkesizliğe ve karşılıklı küçük hesaplara dayanıyordu. İDD'ciler kendi kendilerini hapsedtikleri tecrit çemberinden çıkmak için TİP'lilerin eteğine yapışmışlardı. TİP'liler ise 1979 ve 1981 seçimlerinde İDD'cilerin oylarını almak, ayrıca gelecek dönemde İDD'nin tabanını kendisine kaydırmak planları içindeydi. Her ikisi de işçi sınıfının tek partisi olduğunu iddia eden bu çizgiler, «daha sonra birbirlerinin gözünü oymak üzere» geçici bir mütarekeye ve hatta ittifaka girmişlerdi. Bu ittifak siyasal ve demokratik yaşamın bazı alanlarında kendisini gösteriyordu. Bu alanlardan birisi de TÖB-DER idi. BD'nin belli bir gücüne karşılık, DİB grubunun TÖB-DER'deki gücü devede kulaktı. Makyavelciliğin ve sahtekârlığın şampiyonluğunda eşi menendi bulunmayan İDD'ciler ve onların TÖB-DER'deki kolu BD'ciler TÖB-DER Ankara ve İstanbul kon-

greleri öncesinde DİB ile işbirliği yapabilmek için TÖB-DER 4. Genel Kurulunda ortak liste oluşturmayı ve DİB grubunun lideri İlhan Alkan'ı TÖB-DER genel başkanlığına getirmeyi kabul etmişlerdi. Böylece DİB'liler genel kurulda az sayıda delegeyle genel başkanlığı alacakları hayali içindeydiler. Ne var ki, Ankara ve İstanbul Kongrelerinde kurulan oportünist kutsal ittifaklar işe yaramayınca, ayrıca DİB'lilerin bugüne değin en güçlü oldukları yer olan Eskişehir kongresini DİB'liler kaybedince, BD grubu İlhan Alkan'ın genel başkanlığından yan çizmeye başladı. Ama bir kez, DİB grubu, sakalı BD'ya kaptırmıştı. Nitekim DİB grubu bu angajmanını İlkokul Öğretmenleri Sağlık Sosyal Yardım Sandığı'nda da sürdürdü. Çünkü sandık seçimlerinde faşist delegeler ile işbirliği yapanlar sadece BD'ciler değildi. Sandık kongresi kulislerine DİB adına giren İlhan Alkan da adı geçen sicilli MC militanları ile işbirliği yapılmasında «söz ve karar sahibi» olmuş, kongredeki bir-iki DİB yanlısı delegenin oylarını gericileri de içeren listeye kanalize etmişti. Bir başka deyimle BD düzeyinde olmamakla birlikte, Sandık Kongresinde DİB grubu da bu suça katılmıştı.

Ayrıca sosyal demokrat genel merkezin ve BD'nin yanısıra DİB grubunun da birinci belirleyici sloganı ne pahasına olursa olsun Gazioğlu yönetimini düşürmekti.

İTTİFAKIN TAMAMLAYICI ÖGESİ

Ne var ki, TÖB-DER genel kurulunda DİB'li delegelerin sayısı 32-33 kadardı. Bir başka deyimle sosyal demokratların, BD'cilerin ve DİB'lilerin oyları 250'yi ancak geçiyordu. Bu rakam da sözkonusu kutsal ittifakın kongreyi alması için yeterli değildi. Bu üçlü temel ittifak bu durumda kendisine dördüncü bir müttefik aradı ve buldu. Siyasal demokratik platformda DDKD diye anılan Doğulu siyasi grup, son bir buçuk yıldır İDD ile işbirliği halindeydi. Bu grubun kıyasıya düşmanlık güttüğü Özgürlük grubu ise TÖB-DER yönetimine ortaktı. İşte DDKD grubunun Özgürlük grubuna düşmanlığını ve birtakım subjektif değerlendirmelerini ön plana çıkarması, sosyal demokratlar ile BD'cilerin TİP ile kurdukları ittifaka bir dördüncü müttefik daha ekledi. Böylece Dörtlü kutsal ittifak kongre öncesinde kuruldu.

Bu dörtlü itifakta gerçek anlamda oyuna gelen grup DDKD oldu. Sosyal demokrat merkezde üstlenmiş olan kaşarlanmış bur-

juva politikacıları ile onlara taş çıkartan İDD'ci politikacıların ayak oyunları, TİP'lilerin küçük hesaplarıyla birleşince, ilkesi «ne pahasına olursa olsun Gazioglu yönetimini düşürmek» olan kutsal ittifak kurulmuştu. DDKD'nin TÖB-DER'deki adı olan Devrimci Demokrat Öğretmen (DDÖ) ise böyle bir sloganı taşımamakla birlikte, kendisini o ittifakın bağrında buldu. Fakat daha Kongre sırasında nasıl bir oyuna getirilmiş olduğunu da görmekte gecikmedi. Çünkü oportünizme dayalı kutsal ittifak, DDÖ grubunun merkez yürütme'de temsil edilmesini istemiyordu. Sosyal demokrasinin böylesine şöven olduğu bir ülkede, böyle reformist ve oportünist karışımı bir ittifakın DDÖ grubunu sadece kullanmak istemesi, fakat merkez yürütme yönetimini paylaşmaya yanaşmaması gerçekte ittifakın doğasına uygundu. Çünkü BD grubu sosyal demokrasi yoluyla burjuvazinin, DİB grubu da BD'nin peşine takılmıştı. Ortaya çıkan sonuç ise burjuvazinin planlarına ve oyunlarına alet olmaktan öteye gidemezdi. DDÖ grubu kongre çalışmalarını terketmeyerek, seçimlerde oy kullanarak kutsal ittifakın oluşturduğu bataktan kendilerini kurtardılar. Ve kutsal ittifak cephesini kendi kaderiyle başbaşa bıraktılar. Nitekim bu cephenin sonu daha sonra bir bozgun oldu. Cephe dağıldı, ittifak çözüldü. BD grubu kendi ihanetiyle başbaşa kaldı.

BURJUVAZİNİN SALDIRISINA YARDIM EDENLER

Dörtlü ittifakın ilk iki temel unsurunu sosyal demokrat merkez ile İDD'ci oportünistler oluşturmaktaydı. BD grubu kendi grupçu çıkarları için burjuvazinin TÖB-DER'e, DİSK'e, DİSK ve TÖB-DER birlikteliğine ve devrimci-ilerici güçler bütünlüğüne yönelik saldırısına avadanlık etmeyi kabullenmişti. Bu İDD'ciler için yeni ve yadırgatıcı bir siyaset değildi. İDD'cilerin benimsemiş oldukları partinin tarihi sayısız CHP kuyrukçulukları, Kemalist takipçilikleri ile doluydu. Ayrıca, her türlü oportünizmi uygulamak onların meşrebine pek de uygundu. Onlar DİSK'deki en tutucu sendikacılarla sosyalistlere karşı işbirliği yapmanın ve örgütü burjuvaziye peşkeş çekmenin şampiyonu değil miydiler? Onlar, DİSK'de işçilerin birliğini bölen, parçalayan, DİSK'i bir yangın yerine çevirmek isteyen, işçi sınıfımızın ileri sendikal örgütlenmesini altın tepsi içinde burjuvaziye sunmak isteyenler değil miydiler? Onlar, DİSK'e bağlı Tekstil sendikasında kargaşa yaratarak, Çağaloğlu'nun ortasına DİSK düşmanı bir ihanet çadırı kuranlar ve hem tekstil işverenlerinin, hem de sarı Teksif'in değirmenine su taşıyan değil miydiler? Onlar Maden İş şubele-

rindeki özellikle Bursa ve Kartal bölgelerinde her türlü pervasızlığı göze alanlar değil miydiler? Onlar Maden İş Ereğli bölgesinde Maocu provokasyona olanak hazırlayan, fakat başları sıkışınca TSİP'li ve TİP'li işçiler tarafından işyerini kurtaranlar değil miydiler? Onlar DİSK'in sağlık işkolunda örgütlenmesinin önüne burjuvaziden bile daha büyük engeller koyarak AP'li Mustafa Başoğlu'na ve onun sarı sendikasına dolaylı yoldan hizmet edenler değil miydiler? Onlar Yeni Haber İş'in bölünmesine ve silinmesine giden olayların baş suçlusu değil miydiler? Onlar, Kimya İş Sendikasının başına çorap örenler değil miydiler? Onlar, DİSK'e bağlı bazı sendikalara karşı gecekondu sendikalar kurarak gangster sendikacılık oyunlarına başvuranlar değil miydiler?

«T. ilerlemecilerin» destekledikleri partinin geçmişteki sayısız marifetine ek olarak, son yıllarda aynı siyasal kökenden sürgün veren İDD hastalığının son iki yıl içindeki cürümleri saymakla bitmez.

Türkiye solunda bir habis ur gibi yürüyerek hareketi yozlaştıran İDD'cilik, kendi mikroplarını TÖB-DER içine de taşımıştı. Şube işgallerinden her türlü yalan, dolan ve tezdavata, binbir çeşit ayak oyununa ve akıl almaz entrikalara kadar tüm çirkin yöntemleri kullanan BD grubu siyaset alanındaki, DİSK platformundaki zararlarını TÖB-DER'de de yaygınlaştırmaya uğraşıp durmuştu.

BD grubunun, İDD'ciliğin ve TKP'nin CHP kuyrukçuluğu on yıllardan beri sürüp gelen onmaz bir hastalıktı ve TÖB-DER 4. Genel Kurulu öncesinde sosyal demokrat merkezle kurdukları gizli pazarlıklar yadırgatıcı değildi.

Ne var ki, bu kutsal ittifaka dahil olan DİB grubunun siyasal merkezi, 5 Haziran seçimleri öncesinden başlayarak CHP'ye karşı kesin tavır almış gözüküyordu. Yeniden kurulduğu sıralarda bir dönem için sosyal demokrat takipçiliği güden TİP çizgisinin, 5 Haziran seçimleri öncesinde CHP'ye götürdüğü güçbirliği önerisi reddedilince, bu kez öbür uca savrulan parti yönetimi, CHP'yi MC ile aynı kaba koymaya kalkışmıştı. Ve bildiğimiz kadarıyla TİP bu son görüşünü o zamandan bu yana korumaktaydı.

Ne var ki, TÖB-DER kongresinde DİB grubunun politikası hiç de öyle siyasal plandaki gibi olmadı. Siyasal arenada CHP'ye karşı kesin tavır almış gözükken TİP'in TÖB-DER'deki yandaşları, burjuva işbirlikçiliği içinde yer aldılar ve sosyal demokrat siya-

sal merkezin TÖB-DER'e ve tüm sol güçlere yönelik saldırısında BD ile suç ortaklığı yaptılar. Böylece adı geçen siyasetin sosyal demokrasiye karşı çıkışının gerçekte içi kof bir tavır olduğu bir kez daha anlaşıldı. Çünkü BD ve DİB gruplarının TÖB-DER'de sosyal demokrasi ile kurmuş oldukları ittifak öyle masum ve demokratik bir birlik değildi. Sosyal demokrat siyasal merkezin TÖB-DER üzerindeki planlarını anlamamak için kör olmak gerekirdi. CHP genel sekreterinin de bilgisi dahilinde, ve CHP genel sekreter yardımcısının yönetiminde, birçok CHP milletvekili ile kongre öncesinde sürdürülen faaliyetlerin, gerçekte demokrasi güçlerine değil, burjuvaziye hizmet ettiği gün gibi ortadaydı.

Ama ne yazık ki, DİB grubu da kongre öncesinden başlayarak kongre bitimine kadar burjuva işbirlikçiliği yapan BD grubuyla birlikte davrandı, burjuvazinin değirmenine su taşıdı. Ve ancak son anda, BD'ci Süleyman Üstün'ün topladığı korsan kongreye karşı çıkarak, yakasını bu bataktan *bir ölçüde* kurtarabildi. Fakat şayet işler sözkonusu kutsal ittifak için olurunda gitseydi ve bu kutsal ittifak TÖB-DER yönetimine gelmiş olsaydı, DİB grubu da tıpkı BD gibi TÖB-DER'de burjuva işbirlikçiliği yapmış ve örgüt üzerindeki sosyal demokrat burjuva operasyonuna avadanlık etmiş olacaktı. Ama DİB grubu sosyal demokratlarla ve burjuva işbirlikçisi BD grubuyla kurduğu ittifakın sonuç vermeyeceğini görünce, son anda kendisini sıyrmasını bildi. Ne var ki, DİB grubunun olumsuz faaliyeti burada da bitmedi. Süleyman Üstün'ün divanda tek başına kalmak pahasına topladığı korsan kongreyi geçerli saymayan DİB grubu, TÖB-DER'in biricik ve meşru kongresini de yasal saymamak yoluna gitti. 277 oya karşılık verilen 349 güvensizlik oyunu hiçe sayarak, TÖB-DER'in meşru yönetimini tanımayan DİB grubu, BD'nin korsan kongresinden sonra *sosyal demokrat* politikacılar ile yeni bir işbirliğine girerek, her iki kongreyi de mahkeme tarafından geçersiz saydırtmaya, örgüt yönetimini kayyuma veya yed-i emin'e verdirtip yeni bir kongre toplama çabalarına girişti. Bugün DİB grubu sureti haktan gözükürken, kapalı kapılar ardında burjuvazinin uzantıları ile pazarlıklar yapmakta ve mahkeme kapılarını aşındırarak «sonuç almaya» çalışmaktadır. Oysa, bu çabalar da bir sonuç vermeyecektir. 32-33 delegeye sahip olan DİB grubu ağzıyla kuş tutsa bu delegeleri artıramaz. Burjuva yasalarının boşluklarından yararlanıp örgütü yeni bir kongreye götürse bile oportünist kutsal ittifak karşısında bugünkü genel merkezi oluşturan ve 350'den fazla oy alacağı kesin olan bir bloku bulacaktır. Ve

örgütü yed-i emin'e verdirtmek, bu yolla yeni bir kongre toplamak marifetleri DİB grubunun hanesine yeni bir suç olarak kaydedilecektir.

YÜRÜYÜŞ DERGİSİ VE DİB GRUBU S. ÜSTÜN'E SUÇ ORTAKLIĞI YAPMIŞTIR

Maden İş Sendikasının yönetimindeki İDD'ciler Kartal (4.) Bölge seçimlerinde, TİP'li aday Osman Aslanbay'ı veto etmişti. Yürüyüş dergisi 15 Ağustos tarihli 175. sayısında bu seçimlerin yapıldığı 4. Bölge Konseyi ve divan başkanı Süleyman Üstün ile ilgili olarak şunları yazıyordu:

«Adaylığı reddedilenlerin çabalarına rağmen bu şartlar altında konseye 465 delegeden ancak 262'si katıldı.

Süleyman Üstün'ün divan başkanlığına getirildiği konseyde delegeler yönetimin anti-demokratik tutumunu protesto eden konuşmalar yaptılar. Adaylığı reddedilen Aslanbay konuşmasının sonunda anti-demokratik tutumu protesto için merkezin tek aday bıraktığı Karabaş'a oy verilmemesini istedi. Divan başkanı eski hoca Süleyman Üstün bütün ustalığını seçimlere geçerken gösterdi. Aslanbay'ın beyaz oy verme çağrısının anlamsız olduğunu, çünkü tek aday olan Karabaş'ın 5 oy bile olsa seçilmiş sayılacağı keşfini anlattı. Konseye katılan 262 delegeden 103'ü salonu terk ederek eski hoca Üstün'ün keşfini protesto etti. 464 delegesi olan Konseyde toplam 115 oy alan Karabaş bölge temsilcisi olarak ilân edildi.

Arçelik lokal temsilcisi Ali Bikim'in konuşmasının son sözleri gerçekten öğretici: «Kardeşlerim, demokrasi mücadelesi anti-demokratik uygulamalara karşı çıkmayı da içerir. Biz işçiler anti-demokratik bulduğumuz için giriştiğimiz DGM direnişinde olduğu gibi, Faşizme İhtar Eylemi'nde olduğu gibi, bu anti-demokratik duruma da karşı çıkmak zorundayız. Sendikamızın geleceği açısından karşı çıkmak zorundayız. Sendika içi demokrasiyi sağlamak zorundayız.

Delegelerden söz alanlar Osman Aslanbay'ın adaylığının reddedilmesini protesto eden konuşmalar yaparlarken, seçimlere yakın «sahibinin sesi» bir konuşma yapılır. Bir delege TİP'in işçi sınıfı partisi olamayacağını anlatmak için ter dökmektedir. Salondaki bütün işçiler ayağa kalkarak protestoya başlayınca divan «sahibinin sesinin» konuşmasını keser ve kürsüden indirir. «Divanın yetkisine dayanarak konuşmacının sözlerinin geri alındığı» açıklanır. Eski hoca Süleyman Üstün gene ustalığını kullan-

mıştır. Nasılsa 5 oy bile olsa seçilecek olan Karabaş'ın kazasız belâsız bölge temsilcisi yapılması için her şey mübahtır. Usulen yapılacak bir seçimden önce hır çıkmaması için başkasının sözlerini geri almak insanlara bölge temsilciliği kazandırırken, çok şey kaybettirir. Eski hocanın da unuttuğu budur.» (Yürüyüş, 15, 8.1978)

Bu derginin yayınlanmasından altı gün sonra toplanan TÖB-DER dördüncü Genel Kurulunda, TİP yanlısı Demokrasi İçin Birlik grubu, sosyal demokratlarla, İDD'cilerle ve Devrimci Demokrat Öğretmenlerle işbirliği yaparak divan başkanlığına Süleyman Üstün'ün gelmesini sağladı.

Fakat Kongrenin üçüncü gününde divana karşı güvensizlik önergesi oylandı. 277 kişinin güven oyuna karşılık 349 güvensizlik oyu verilmişti. Bundan daha demokratik bir sonuç olamazdı. Buna rağmen, oylamayı idare eden DİB grubundan divan başkan vekili Adil Ülgen divanın düşmediğini, güvensizlik oyunun yeterli olmadığını açıkladı ve divan ile taraftarları kongreyi terkettiler.

Dördüncü günü akşamı, DİB grubu saat 19 ibaresini vererek yayınladığı bildiriye şöyle diyordu:

«Demokrasi İçin Birlik grubu olarak kongrenin kaşla göz arasında yapılmaması için bir oldu bitti ile TÖB-DER'in yokolması anlamına gelecek tehlikelerden kurtulabilmesi için gücümüzün el verdiği her çabayı, bütün teröre, baskıya ve her türlü ahlâksızlığa varan maceracı goşist maocu ve sahtekâr genel merkezci-lerin tavırlarına rağmen kararlıca mücadele ettik. Böylece kongreyi mahkemenin tedbir kararının çıkma zamanına kadar tamamlamamaya uğraştık.

Demokrasi için birlik grubu ile Birlik ve dayanışma gruplarının avukatları canla başla çalışarak yasal ve meşru olmayan «fiili divan»ın meşruiyetsizliği mahkemece de tescil edilerek TED-BİR KARARI alındı. Tedbir kararı duruşmalı olarak alındığı için bu karara itiraz yasal olarak mümkün değildir.

3. Mahkemenin verdiği tedbir kararı ile artık «fiili divan»ın sözde seçimini takip eden uygulamaları ve bu uygulamalarla *aklama* dahil *tüzük değişiklikleri* dahil alınmış olan tüm kararların geçersiz olduğunu, bu anlamda meşru ve yasal olan divanın görevinin yapılmasının önlendiği saatten itibaren *artakalan diğer* bütün gündemin yeniden görüşülmek ve bu görüşmeler sonucunda karara bağlamak zorunluluğunun yasal ve hukuki bir kesinlik taşıdığı açıkça ortaya çıkmıştır.

4. Bu durumda: a) Yasal ve meşru olan divan görevi derhal devrilmeli ve TÖB-DER gerçekten gerçek yöneticilerine kavuşabilmesi için üzerine düşen işlevleri kararlıca yerine getirmelidir.

b) Yasal divan, meşru ve hukuki olmayan divanca fiili durum yaratılarak sahte delegelik kartları saptanmalı, bu durumda olan delegelerin sözde delegelikleri kaldırılmalı, haksız olarak delegelikleri iptal edilenlerin ise re'sen delegeliklerinin kabulü yoluna gitmelidir.

c) Meşru ve yasal divanın güven oyuna gitme zorunluluğu sözkonusu değildir. Tüm yapılanlardan sonra meşru ve hukuki olan divan artık yeni divanı seçme zorunda değildir. (24.8.1978, saat 19.00)

Yürüyüş Dergisi, DİB grubunun kongrenin son akşamı panik içinde kaleme alıp dağıttığı bu bildiriye yer verdi. (29.8.1978)

Böylece, TİP'lilerin canla başla uğraşarak mahkemeden yasalık beratı aldıkları divanın başkanı, birkaç hafta önce, 465 delegelik bir kongreden beş oy alan adayın bile seçilmiş sayılacağını söyleyen ve bu seçimin selameti uğruna başkasının sözünü geri alan Süleyman Üstün'dü...

DİB grubu, büyük bir telaşla, tedbir kararının duruşmalı olarak alındığını ve itiraz hakkı bulunmadığını söylerken, bu kararı aldirmek için avukatların gösterdiği «canla başla çalışma»nın ne olduğunu da itiraf etmiş oluyordu. DİB grubu, aynı şekilde, kongrede sahte delegelikler bulunduğu yalanını ve iftirasını savunuyordu. Oysa bu tür sahtecilikler DİB'lilerin dostu BD grubuna ve onların efendisi sosyal demokrat burjuva politikacılarına düşer. DİB ve benzeri gruplar, bu balonu yayarken, tek bir sahte delege olduğunu kanıtlayamamışlardır. Bu yalancı ve iftiracı grupların çirkin yüzü, mesnetsiz karalamaları gerçekte kendi yüzlerine çalınmış birer lekedir. DİB grubu, aynı şekilde delegelikleri iptal edilmiş olanların S. Üstün divanı tarafından re'sen kongreye kabul edilmelerini isterken, gerçekte S. Üstün'ün topladığı Korsan İstanbul Kongresinde seçilen delegeleri kastediyor. Mahkeme kararlarına pek saygılı olan DİB grubu, S. Üstün'le birlikte topladığı Korsan İstanbul Kongresinin bütün sonuçları ile mahkeme ve yargıtay tarafından iptal edildiğini ne çabuk unutuyor.

İşte TİP çizgisinin, burjuva politikacıları ile ve onların işbirlikçisi BD'cilerle düştüğü bataklığın acıklı tablosu. (Kitle, sayı 226)

TKP'NİN SESİ VE YÜRÜYÜŞ DERGİSİNİN İFTİRA KAMPANYASI

TÖB-DER 4. Genel Kurulunda İDD'cilerin bozguncu uzantısı BD grubu ile TİP yanlısı DİB grubunun burjuva politikacıları ile yaptıkları işbirliği açığa çıkıp, hüsrana uğrayınca, TKP ve TİP çevreleri, kendi suçlarını örtbas etmek için yalan ve iftira mekânizmasına sarıldılar.

Gerek TKP'nin sesi, isimli radyo yayınlarında, gerekse TİP genel sekreterinin sahipliğindeki Yürüyüş dergisinde, TÖB-DER'de Demokratik Merkezîyetçilerin ve Özgürlük Grubunun maoculara işbirliği yaptığını iddiaya kalkıştılar.

Aynı çevreler, aynı iddialarını Kongrede dağıttıkları bildiri-lerde de öne sürdüler.

TÖB-DER Kongresinde burjuvaziyle ortaklık kurmakta ve TÖB-DER ile DİSK'e dönük burjuva planlarını TÖB-DER'de sahneye koymakta suçüstü yakalanan TKP ve TİP yalancı ve müf-teri durumundadırlar.

Bu iki siyasal çevreye yakın gazeteciler komisyon seçimle-rinde genel merkezîcilerin Maocu Yurtsever Öğretmen Grubu ile işbirliği yaptığını yazmışlar, fakat sonradan bu sözlerini düzeltmişlerdi. Ama adı geçen Makyavelci iki çevre, gözleri ihtirastan kararımış olarak yalan ve iftira kampanyalarını sürdürdüler.

Yalanlarını yüzlerine çalmak ve onların sahteciliklerini teş-hir etmek ise bizim görevimizdir.

1 — Kongrenin ikinci gününde yapılan komisyon seçimlerin-de, Maocuların hiçbiri seçimleri kazanan önergelere oy verme-mişlerdir. Bu duruma yüzlerce kişi tanıktır. Basın mensupları ta-nıktır.

2 — Kongrenin üçüncü gününde verilen 350 imzalı güvensiz-lik önergesinin altında tek bir Maocunun imzası yoktur.

3 — Aynı şekilde güvensizlik oylamasında bütün Maocular çekimser kalmışlar ve bu tutumlarını basına tekrar tekrar yazılı olarak açıklamışlardır. Maocuların basına dağıttıkları duyurula-rın fotokopileri bunun bir başka kanıtıdır.

4 — 24 Ağustos 1978 günkü Aydınlık gazetesinde başlık altın-da verilen haberde Maocu YÖ grubunun Demokratik Merkezi-yetçiler ile işbirliği yapmadığı, bu grup tarafından açıklanıyor-bu ise dağıttığı bildiride «Devrimci Öğretmen» grubu ile ittifak du. Aynı haberin içinde şöyle deniliyordu:

«... TİP'in görüşlerini benimseyen Demokrasi İçin Birlik Gru-bu ise dağıttığı bildiride «Devrimci Öğretmen» grubu ile ittifak

yapan tüm grupları suçlayarak «Devrimci Öğretmen» grubunun yanısıra bu grupların Yurtsever öğretmen ve yurtsever devrimci öğretmen ile işbirliği yaptığını açıkladı»...

Bu arada Yurtsever öğretmen grubu basına yaptığı açıklamada Cumhuriyet gazetesinde dün yayınlanan ve gruplarının Devrimci Öğretmen ve onunla hareket eden gruplarla ittifak ettiği haberini yalanlayarak, bunun gerçeğe aykırı olduğunu ve kongreyi izleyen Birlik Dayanışma ve TİP'e yakın Cumhuriyet muhabirinin kasıtlı bir şekilde böyle bir haber verdiğini bildirdiler.» (Aydınlık, 24.8.1978)

5 — DİB'lilerin de içinde bulunduğu Süleyman Üstün divanı düşürüldükten sonra yeni yapılan divan seçimini kazanan divan 414 oy almıştır. Bu oylar, düşük divanla birlikte salonu terketmeyen halkçı eğitimcilerin oyları ile 414'e yükselmiştir. Aynı oylamada 9 delege çekimser kalmış, tüm Maocu grupların oluşturdukları 28 delege ise karşı oy kullanmış ve bu husus sayma yoluyla tesbit edilerek tutanaklara geçirilmiştir. Kaldı ki, bütün Maocu gruplar, yukarıda da belirttiğimiz gibi, gerek divanın düşürülmesinde, gerekse yeni divanın seçilmesinde oylamaya katılmadıklarını açıklamışlardır.

6 — PDA'cı-Maocu YÖ grubu seçimlere bağımsız bir liste ile katılmış ve 5 oy almıştır.

7 — Maocu YDÖ grubu ise 23 imzalı bir bildiri yayınlayarak kongreyi terketmiştir. YDÖ grubuyla birlikte davranan diğer iki küçük Maocu gruba ait delegeler de bu 23 kişi arasında yer aldılar. Yapılan ortak açıklamada «Kongrede liste çıkaracak olan iki gerici bloku da reddediyoruz. Ancak birlik cephesi platformunun yönetime alternatif olmaması nedeniyle liste çıkarmıyoruz» dediler.

8 — Yürüyüş dergisi, 1976'daki 3. Genel Kurulda Demokratik Merkeziyetçiler ile Özgürlük gruplarının sadece 25 oy farkla yönetime seçildiklerini yazıyor. Gerçekten de Demokratik Merkeziyetçiler ile Özgürlük grubunun oluşturduğu blok, o kongrede 202 oy almıştı. Diğer blok olan DİB ve Halkçı Eğitimcilerin listesi 177 oy almıştı. Ne var ki, o kongrede *bütün Maocu gruplar* toplam 87-90 arasındaki delege sayısı ile DİB'in sosyal demokratlarla birlikte başını çektiği listeye oy vermişlerdi. Yani Maocular DİB grubunu kendileri için tehlikeli görmemişlerdi. Ve Yürüyüş dergisi, o kongrede kazanan ittifakın sadece 25 fark yaptığını yazarken, hiç utanmadan, asla sıkılmadan 87 ila 90 arasındaki Maocu oyları da kendisine ait gösterebilmektedir. (İki yıl önceki TÖB-

DER genel kurulu ile ilgili değerlendirmemizi KİTLE'de yaparken, hem Maocuların TİP'i destekleyen ortak bildirimlerini yayınlamıştık, hem de divan oylaması ile kongre sonundaki merkez organları seçimi arasındaki oy dağılımının rakamlarını vererek, TİP yanlısı DİB ile CHP yanlısı HE grubunu destekleyen Maocuların sayısının ne denli yüksek olduğunu kanıtlamıştık.)

9 — Gerçekten de Maocular bu seçimlerinde haklıydılar. Onlar ne pahasına olursa olsun Gültekin Gazioğlu ekibinin işbaşına gelmesine karşı çıktılar. Çünkü DİB'in ağırlığındaki bir yönetim onlar için kolay yutulur bir lokmaydı. Ve Maocular yanılmadıklarını anladılar. Kongreden altı ay sonra, Gültekin Gazioğlu başkanlığındaki merkez yönetimi Maocu bozgunculara devrimci ve demokratik güçler adına öldürücü darbeyi indirdi. DİB ve benzeri grupların bu cesareti bulmasına olanak yoktu. Gazioğlu yönetiminin örgüt içinde Maoculuğa karşı verdiği mücadele, Maoculuğu TÖB-DER'de bir tehlike olmaktan çıkardı. Nitekim geçen genel kurula 530 delegeden 90 civarında delegeyle gelen Maocular, şayet bu kongrede yamalı bohça gibi derme çatma gruplar halinde 744 delegeden ancak 28'ini alabildilerse ve bunların büyük kısmı kongreyi terkederken, seçimlere katılan Maocu grup sadece 5 oy alabildiyse, bu başlıca geçen yönetimin Maoculara karşı verdiği kararlı mücadelenin sonucudur.

10 — Ve nihayet bu 28 kişilik delege sayısıyla, Maoculuğun artık TÖB-DER'de bir tehlike olmaktan çıktığı herkesçe açıkça görülmüştür. Üstelik de Maocular arasında en fazla yayın yapan, altı aydır günlük gazete çıkaran PDA grubunun kongrede sadece 5 oy alması, diğer 23 Maocunun Arnavutluk çizgisinde olduğu hatırlanırsa, Maoculuğun TÖB-DER'de bu kongreyle son nefesini verdiğini ileri sürmek yanlış olmaz.

11 — Sayıları toplamı 744'de sadece 28'e ulaşan Maocu delegelerin bu kongredeki başlıca amaçları, örgütten ihraç edilmiş olan kafadarlarını örgüte geri aldırtmaktı. Maocular bu emellerinde de muvaffak olamadılar ve genel kurula yaptıkları itirazı inceleyen özel komisyon, Maocuların örgüte alınmamasını kararlaştırmış, genel kurulda yapılan oylamada ise komisyonun görüşleri kabul edilmiş, böylece örgütten ihraç edilen 100'ü aşkın Maocunun örgüte geri dönmeleri kesin olarak önlenmiştir.

Bütün bu gerçekler apaçık ortadayken ve sayısız belgeler ile kanıtlanmışken, TKP'nin Sesi adlı radyo ile TİP'in genel sekreterine ait olan Yürüyüş dergisi hâlâ herkesin gözü içine baka baka yalan söylemektedir. Oysa makyavelizmin, iftiracılığın ve

sahteciliğin eninde sonunda o silahları kullananları yaralayacağını bu yöntemlerin şmpiyonu olan çizgiler artık öğrenmelidirler.

Biz onların yalancılıklarını ve müfteriliklerini her yerde yüzlerine vuracağız ve sosyalist ahlâkla taban tabana zıt bu yöntemlerin sahiplerini teşhir etmeye devam edeceğiz. (Kitle s. 226)

BULANIK SUDA BALIK AVLAYAN YÜRÜYÜŞ VE DİB

Yürüyüş dergisinin TÖB-DER ile ilgili olarak son haftalarda yaptığı yayınlar, TÖB-DER genel kurulunda 32 kişilik delegasyonu oluşturan Demokrasi İçin Birlik grubunun bulanık suda balık avlayan politikasını yansıttı.

BD grubu ile elele vererek aylardır TÖB-DER kongresine dönük birtakım küçük hesaplar içine giren bu küçük grup, sosyal demokrasiye sözde karşı çıkarken, sosyal demokrat burjuva parti merkezlerinde gazaba gelen ilahların öfkesinden «yararlanmak» istedi. Tekelci sermayenin sosyal demokrat politikacılarının Gazioğlu yönetimine karşı yönelttiği kıyasıya saldırıda, onlarla işbirliği yapan BD grubunun yanısıra DİB grubu da, küçücük delegasyon grubu ile «başa güreşmeye» çalışırken, bilerek bilmeden, tıpkı BD gibi burjuva işbirlikçiliğine düşmekten kendisini kurtaramadı.

Bu grubun ve sözkonusu siyasetin yayın organı durumundaki Yürüyüş dergisinin bulanık suda haftalardır avladığı balıklar arasında iftira yöntemi de yer aldı. Bu iftirallardan birisi de geçen dönemki yönetimin malî harcamalarda birtakım usulsüzlükler yaptığı yolunda idi.

TÖB-DER genel merkezine daha önceki yıllarda personel olarak girmiş fanatik bir TİP'linin, bu siyasi grup lehine yaptığı çalışmalar sonucunda Yürüyüş dergisi ve DİB grubu birtakım rakamlar elde etmiş. Ve bu rakamları sıralayıp kafa karıştırarak, 1976 - 78 dönemindeki TÖB-DER yönetiminin usulsüz harcamalarından dem vurmaya kalkışıyor. DİB grubunun bu harcamalara yolsuzluk demeye dili varmıyor, sadece ardarda rakamlar sıralayarak «ateş olmayan yerde duman tütmez» misali, o dönemki yönetimi aklı sıra töhmet altında bırakmaya kalkışmıştır.

Öne sürdükleri rakamlar arasında somut olan hiç bir şey yoktur. Sadece rakam kargaşası altında bir izlenim yaratmaya çalışan bu baylar, Gazioğlu'nun Kongrede sözkonusu personelle ilgili söylediği sözleri güya kendi örtük argümanlarına kanıt olarak getirmeye çalışmaktadır.

Herkesten önce DİB grubuna ve onun Yürüyüş gazetesine

söyleyelim ki, geçmiş yönetimin veremeyeceği tek bir hesap yoktur. Geçmiş yönetimin her konuda alını açıktır. Yürüyüş dergisi, Devrimci Öğretmen grubunun liderlerinden Ali Başpınar'a atfen birtakım sözleri aktararak, akıllı sıra bugün merkez bloku içinde bulunan bu grubu, Demokratik Merkezîyetçilere ve özgürlük grubuna karşı kışkırtmaya çalışıyor.

Pek klişeleşmiş bu eski Bizans taktiğine gerek yok. DİB'lilere ve onlar gibi düşünenlere söyleyelim: Kongrede seçilen 5 kişilik mali komisyonda sadece iki üye eski yönetim blokundan idi. Demokratik Merkezîyetçiler ve Özgürlük gruplarından oluşan bu iki delegenin dışında kalan üç delege komisyonlarda Devrimci Öğretmen ve Devrimci Demokratik Birlik gruplarını temsil ediyorlardı. Ve Kongrenin belki de en uzun süre, en ciddi, en titiz çalışan komisyonu Mali Komisyon oldu. Bütün hesaplar didik didik arandı. İkinci günden başlayarak sabahlara kadar çalışan Mali Komisyon çalışmasını ancak Kongrenin son günü akşamı, seçimlere pek az kala bitirebildi. Ve DİB'li baylar hiç korkmasınlar, bugünkü yönetim ittifakını oluşturanlar sahtecilik üzerine ittifak kurmuş değillerdir. Sahtecilik ve entrikacılık ancak burjuva politikacıları ile işbirliği yapanlara özgüdür.

Ve gene Yürüyüş dergisine, DİB grubuna ve benzerlerine söyleyelim ki, geçmiş yönetim, hesap vermekten kaçındığı için Devrimci Öğretmen ve Devrimci Demokratik Birlik ile ittifak kurmuş değildir. Eski merkez bloku, burjuvazinin saldırısını görmüş, kimlerin TÖB-DER'e ve DİSK'e karşı burjuvazi ile işbirliği yaptığını bizzat yaşamış ve bu ittifakı tekelci burjuvazinin TÖB-DER ve DİSK üzerindeki oyunlarına karşı oluşturmuştur. «Sosyalizm» adına yola çıkıp, işi burjuva işbirlikçiliğine kadar vardırılmaz, birtakım küçük hesaplarla bulanık suda balık avlamak siyasetinin sahipleri bu suçlarından utanma duymaksızın, son iki yıllık yönetime kara çalmaya boşuna heveslenmesinler. Ve bir noktayı daha hatırlatalım, Kongrede eski yönetim aklamayı asla bir oldu bittiye getirmedeği gibi, yeniden başkan seçilen Gültekin Gazioglu, yeni Merkez Yürütme ve Genel Yönetim Kurulu üyelerine aynen şunları söylemiştir: «Bizim aldığımız ibra'ya dayanarak geçmiş defterleri kapatmak istediğimizi sanmayın. Bu ittifakta, güven ve açık yüreklilik çok önemli unsurlardır. Bütün geçmiş dönemin bütün mali hesaplarını daha ayrıntılı bir şekilde inceleyebilirsiniz ve özellikle incelemelisiniz. Bizi töhmet altında bırakmak isteyen gruplara karşı bunu biz de isteriz. Biz her zaman her yerde hesap vermeye hazırız. Alnımız ak, yüzümüz açıktır.»

G. Gazioglu'nun yeni yöneticilere söylediği bu sözler, eski yö-

netime kara çalmak isteyen tüm grupların ve aynı kervandaki Maocuların dikkatine sunulur. (Kitle s. 226)

BİRLİK DAYANIŞMA GRUBUNUN BOZGUNCULUĞU VE ÖRGÜT YIKICILIĞI

Kongre öncesinde ve kongre sırasında, hatta kongre sonrasında bulanık suda balık avlayarak kendi küçük delege grubu ile başa güreşme hayalleri içinde yüzen Demokrasi İçin Birlik grubunun ve onu destekleyen yayınların, kongreye ilgili çalışmaları bu grubun cürmü kadar yer yakmıştır.

Bu bakımdan gerek Yürüyüş dergisinin, gerekse DİB grubunun ve onlara kaynak olan siyasal odağın TÖB-DER Kongresi ile güttüğü politikayı bütün yanlarıyla sergilemek gerekirken, TÖB-DER'de asıl suçlu olan grubun DİB olmadığını da tekrar belirtmek isteriz.

TÖB-DER'de burjuvazinin saldırısına birinci derecede koçbaşı görevi yapan asıl suçlu grup Birlik Dayanışma'dır. Utanmaz bir pişkinlikle kendisine «Birlik ve Dayanışma» adını alan, böylece hem sureti haktan gözükken, hem de TÖB-DER örgütünün adındaki iki değerli kelimeyi çalan bu grup, son iki yıl içinde, özellikle son bir yıl içinde her türlü örgüt yıkıcılığına, her türlü bozguna başvurmuştur.

İlkokul Öğretmenlerinin Sandığının bu yılki genel kurulunda faşist delegeler ile pazarlık yaparak onlarla ittifak kuracak kadar gözü kararmış olan Birlik Dayanışma grubu, gerek TÖB-DER Genel Kurulu öncesinde, gerekse kongre sırasında burjuvaziyle açıkça işbirliğine gitmiştir. Sosyalizme ve TÖB-DER'e karşı, Sandık'da faşistler ile işbirliğini dahi mübah görecektense kadar zıvanadan çıkmış olan İDD'cilerin, TÖB-DER Kongresinde burjuvazinin sosyal demokrat politik merkezi ile işbirliği yapması onun için çok daha mübah olacaktı elbet.

Ve nitekim de öyle oldu. Sahtecilik, makyavelcilik ve entrikacılık konusunda, —işbirliği halinde oldukları— yılanmış burjuva politikacılarına bile parmak ısırtacak denli mahir olan BD'ci düzenbazlar aylardır süren «delege çalışmalarında» ve kongre öncesi kulislerinde her türlü çirkinliğe başvurudular. Onlar, kendi bençil grup çıkarları uğruna tekeli sermayenin TÖB-DER'e, DİSK'e, DISK ve TÖB-DER birlikteliğine ve tüm demokratik halk hareketine karşı giriştiği bu sinsî bu amansız saldırıda burjuvazi ile işbirliği yaptılar. Etki altına alabileceklerini umdukları delegeleri Kongre öncesindeki aylarda tek tek dolaştılar. Merkez yönetimi hak-

kinda akıl almadık yalanlar söylediler. İftiralara, kara çalmalara başvurdular. Bununla da kalmadılar, jurnalciliğe sarıldılar. Merkez yönetimindeki grupları burjuvaziye jurnal ettiler.

BD grubu bu iğrenç ve bozguncu çabalarında asıl kolaylığı tekelci sermayenin sosyal demokrat politik merkezinden gördü. Çünkü tekelci sermaye, bir yandan MC partileriyle, faşistiyle, Maocu-suyla, diğer gericisiyle, Tercüman'ıyla, Aydınlik'ıyla, Hergün'üyle ve Hüsamettin Çelebi'siyle TÖB-DER'e karşı açıktan yürüttüğü saldırıyı büsbütün hızlandırmıştı. Ama sosyal demokrat politik merkez de, TÖB-DER'e yönelik bu Haçlı Seferine bir truva atı gibi katılmıştı. Sosyal demokrat merkez en sinsi İsmet Paşa politikasıyla TÖB-DER'e cepheden değil, arkadan, yandan ve içten saldırıyordu. Ne pahasına olursa olsun TÖB-DER'in devrimci yönetimini düşürmek ve kendisiyle uyumlu çalışacak, kendisinin de içinde bulunduğu yeni bir genel merkez oluşturmak istiyordu.

Bunun için çok sayıda milletvekilini ve burjuva politikacısını seferber etmişti.

İşte sosyal demokrat burjuva merkezinin TÖB-DER'e yönelik bu saldırısında onun içerideki ana kolunu ve vurucu gücünü «bilimsel sosyalizm» etiketli BD grubu oluşturuyordu.

BD grubunun makyavelciliği ve ihtirasları ile burjuvazinin planları birleşince TÖB-DER'e ve onun bütünlüğüne yönelik Haçlı Seferleri'ne yeni cenahlar eklendi. TÖB-DER'e karşı yeni cephelerde savaşlar açıldı. Gerici güçlerden başlayan bu Haçlı Orduları'na BD grubu da sol kanattan katıldı. Çünkü bu grup ve onun temel siyasetini oluşturan İDD'cilik, CHP'ye ve sosyal demokrasiye «ulusal burjuvazi» veya «burjuvazinin ilerici kanadı» etiketlerini yapıştırmıştı. Böylelikle BD grubu, kendi çirkin çıkarları uğruna olmayan bir «ulusal burjuvazi» ile ittifak kurmak politikasını bu kez TÖB-DER'de daha çirkin bir şekilde derinleştiriyordu. Çünkü BD grubu, emperyalizm çağında, uluslararası tekelci sermaye ile bütünleşmiş olan yerli tekelci burjuvazinin sosyal demokrat tercihini «burjuvazinin ilerici kanadı» diye ilan edecek kadar bilimden uzaklaşmıştı.

İşte BD grubu «burjuvazinin ilerici kanadı» ile TÖB-DER'de bir kez daha işbirliği yaptı. Hem de en kötü biçimiyle yaptı.

Burjuvaziye verdiği ödünlerle elli yıllık CHP kuyrukçusu TKP'nin «utkan ve savaşkan» geleneğine lâyık olduğunu bir kez daha kanıtladı.

SOSYAL DEMOKRASİNİN VE BD'NİN YÖNTEMLERİ

CHP genel merkezinin doğrudan doğruya TÖB-DER meselesine müdahale etmesi, birçok milletvekillerini kulislere seferber etmesi ile sosyal demokrasi ve onun iflah olmaz takipçisi BD arasında tam bir işbirliğinin kurulmasına yol açtı.

Ne var ki, gerek kulislere bizzat yöneten yıllanmış burjuva politikacılarının, gerekse onlarla işbirliği halindeki sahtekâr İDD'cilerin bütün çabaları, oluşturulan kutsal ittifak'ın başarıya ulaşmasına yetmedi. Kendi içinde de birbirlerine oyun oynamayı yöntem edinen kutsal ittifak ortakları, Kongrenin çoğunluğu karşısında birbirlerine düştüler ve neticede kutsal ittifak önce üç'e, sonra iki'ye indi ve nihayet BD grubu yalnız başına kaldı. (Kutsal ittifakın bozguna uğramasından BD'nin bir korsan kongre toplamasından sonra, DİB grubu boyunun küçüklüğüne, delege sayısının gülünçlüğüne bakmadan sosyal demokratlarla ittifaka girerek, yeni bir kongre toplamak kombinezonlarını başlattıysa da, gerçekte sözkonusu kutsal ittifakın iki ana bileşeni olan sosyal demokratlar ile İDD'cilerin ayrı düşmüş olması sosyal demokrat merkezi en sadık mütefikinden, soldaki aslı payandasından yoksun bırakmıştır. Bundan sonra oportünist umutlar burjuva politikacılarının mahkeme kulislerinde alacakları sonuçlara bağlanmıştır.)

Böylece DİSK içinde burjuvazi ile işbirliği yapan, DİSK'i sosyal demokrat politik merkeze bağlamak için hayli çaba sarfeden fakat daha sonra sosyal demokrasiden esash bir darbe yiyen, ama gene de akıllanmayıp, Ören toplantısı öncesinde burjuvazinin DİSK'e saldırısında gene koçbaşı görevi yapan İDD'ciler, bütün bu cürümlerine ek olarak TÖB-DER'i de bir yangın yerine çevirmek için ellerinden gelen her şeyi yapmışlardır. Yapmaya devam etmektedirler.

Bunun için Kongre öncesi kulislere başvuru yolları arasında, yalan, iftira, dedikodunun yanı sıra, başka «kozlar» da bol bol kullanıldı.

Bu gibi işlerde fazlasıyla usta olan BD'ciler, Halkçı Eğitimci delegelerin ayrıntılı bir listesini çıkarmışlardı. Bu delegelere sosyal demokrat politikacılar, önce cazip tayin teklifleri ile gittiler. Bunların geçersiz kaldığı yerde, milletvekillerini delegelere gönderdiler. Bilmem hangi büyük liderin ya da diğer başka bir CHP kurmayının bu konudaki isteğini ilettiler. CHP'ye bağlı olan delegelere parti disiplini ve parti direktifi getirdiler. Gazioğlu başkanlığındaki yönetimi jurnallediler. Bilmem hangi «devlet büyüğünün» ve CHP liderinin, ya da falanca bakanın bugünkü yönetimi isteme-

diğini söylediler. Gaziöglu başkanlığındaki yönetimin TSİP'li olduğunu, kendilerinin ise CHP'li olduğunu, halkçı eğitimci delegenin elbette CHP'yi seçmesi gerektiğini belirttiler. «Küçük partiler» edebiyatına bol bol sarıldılar. Demokratik Merkeziyetçilerin ittifak yaptığı Özgürlük grubu hakkında jurnalcilik yaparak delegelerin aklını çelmeye çalıştılar.

Ve nihayet bunların hiçbiri geçmediğı yerde, sözkonusu delegeye karşı terfi-tayin mekanizmasını bir tehdit, şantaj ve baskı unsuru olarak kullandılar.

Kongre öncesinde CHP genel merkezine İDD'cilerin verdiği yanlış bilgileri Cumhuriyet gazetesinde yayınlattılar. Bu bilgilerde de ihbarlara başvurdular. Demokratik Merkeziyetçilerin ittifak yapması muhtemel yeni grupların «demokrasiye inanmadığı» onların «demokrasi güçleri arasında sayılamayacağı» yolundaki ibareleri Cumhuriyet'in güdümlü yazısına koydurttular. 800 delegeden üçte birinin (267'sinin) Birlik Dayanışmacı olduğunu iddia ettiler. Gazetenin verdiği rakamlara göre kutsal oportünist ittifakın kongredeki delege sayısı 450'yi aşılıyordu. Fakat bunun hiç de öyle olmadığı, kutsal ittifakın her türlü kulis ve kombinezon sonucunda azami sayısının 280'i aşmadığı herkesçe görüldü.

Fakat bunların hiçbiri kongreyi kutsal ittifaka götürmeye yetmedi.

Kongre sabahında İGD'liler binayı sardılar. Bellerinde demir çubuklarla, yakalarında kavga için hazırlanmış tanıtma rozetleri ile, yakalanan birtakım silahlar ve dinamit lokumları ile, Haçlı Orduları'nın bu yeni utkan savaşçıları cephedeki mevzilerini almışlardı. Onların ağabeyleri olan çok sayıdaki CHP milletvekili ise bina içinde delege avlamakla işigal ediyorlardı.

Birinci gün divana seçilen Süleyman Üstün, dışarıdaki bu solumsuz grupla işbirliğine başladı. Akşama doğru, bir ara Halkın Kurtuluşu taraftarları ile İGD'liler arasında çıkan kavga, basına İGD-Dev Genç çatışması olarak yansıtıldı.

Daha sonraki gelişmeler, Kutsal İttifakın bozgununu da birlikte getirdi. Tekelci sermaye, kendisine TÖB-DER içinde birtakım müttetikler bulmuştu ve onlar aracılığıyla örgüte karşı yeni bir saldırıya girişmişti. Kongrede kutsal ittifakın aldığı yenilgi sosyal demokrasinin olduğu kadar onun işbirlikçilerinin de yenilgisi oldu. Buna rağmen sosyal demokrat politik merkez TÖB-DER'e saldırmaktan vazgeçmedi. CHP adına çalışmaları sürdürmekle görevlendirilen genel sekreter yardımcısı Orhan Birgit, «TÖB-DER'e karşı karalama ve suçlamalara girişti. Bu örgütün kitle tabanından kop-

tuğunu, meslek örgütü olmaktan uzaklaştığını» öne sürerek, Feyzioğulları'nın, Sükan'ların ve diğer gericilerin korosuna katıldı.

BURJUVAZİNİN AMACI NEYDİ?

Burjuvazinin TÖB-DER'e ve onun kongresine saldırmaktaki amacı çok yönlüydü ve sadece TÖB-DER'le de sınırlı değildi. Sosyal demokrasi başlıca şu amaçları güdüyordu:

— TÖB-DER yönetimini sosyal demokrasinin güdümüne sokacak uyumlu bir yönetimin işbaşına gelmesi, böylece demokratik kitle örgütlerin en etkinlerinden olan TOB-DER'in burjuvazi ve onun sosyal demokrat politikası için ehlileşmesi.

— TÖB-DER'in ve şube yönetimlerinin ciddi bir operasyondan geçirilmesi ve Milli Eğitim Bakanlığı'nın terfi-tayin mekanizması ile örgütün tepeden yerel şubelere kadar bürokratik bir mekanizma haline dönüştürülmesi. (Bu amaçla, bir yandan BD ve DİB ile işbirliği halinde tasfiyelere girişilecek, öte yandan hükümetin dümen suyundan gidecek şube yönetimleri oluşturulacaktı. Örneğin bir ilin milli eğitim müdürü, veya yardımcısı ya da eğitim enstitüsü müdürleri veya yardımcısı, veya ilköğretim müdürü, lise ya da meslek okulu müdürleri belli bir operasyon sürecinden sonra yerel şube yönetimlerine getirilecek, uyumsuz yöneticiler sürgünlerle, kıyımlarla ya da örgütsel tasfiyelerle etkisiz hale sokulacaktı. Böylelikle belli bir süreçten sonra, TÖB-DER örgütünün hiyererşisi, Milli Eğitim Bakanlığının hiyererşisine paralel duruma dönüştürülerek bu örgütün bağımsızlığı yokedilecekti. Sosyal demokrasinin amacı, TÖB-DER'i Bakanlığa bağlı bürokratik bir mekanizma haline getirmektir. Onunla işbirliği yapan gruplar ise bu amaçlara ve suçta ortak olmuşlardır.

— Sosyal demokrasi, bu yolla öğretmenlerin sendikalaşma mücadelesini de kendi güdümüne alacaktı.

— DİSK ile TÖB-DER arasındaki yakılaşma burjuvaziyi ve onun sosyal demokrat hükümetini rahatsız ediyordu. Bu amaçla, CHP, DİSK ve TÖB-DER içindeki gruplaşmalardan yararlanma yoluna gitti. Ören'de DİSK yönetimine karşı Kemal Türkler ve İDD'liler ile işbirliği yaparken, TÖB-DER'de aynı sadık müttefiki yanında buldu. Şayet sosyal demokrasi TÖB-DER yönetimine BD grubuyla ve diğer küçük gruplarla birlikte gelmeyi başarabilseydi, TÖB-DER'i DİSK'e karşı kullanacak, böylece bu iki seçkin ve en güçlü kitle örgütünün işbirliğini önleyecekti. Burjuvazinin sosyal demokrat partisi, bu yolla TÖB-DER'i DİSK'e karşı kullanacak, bir yandan TÖB-DER'i etkisizleştirirken, öte yandan DİSK yönetimini tecrit edecekti.

— DİSK ve TÖB-DER beraberliğinin bu yoldan önlenmesi diğer demokratik örgütleri de etkileyecektir. Çünkü ancak DİSK ve TÖB-DER'in başını çektiği bir ekonomik demokratik örgütler platformu, ekonomik mücadelede güçbirliğini başarılı kılabilirdi. DİSK'in ve TÖB-DER'in karşı karşıya geldiği bir durumda ise, diğer demokratik yığın örgütlerinin tek başlarına yapacakları fazla birşey yoktu.

Böylece, burjuvazi ekonomik-demokratik örgütlerin güç ve eylem birliğini İDD'ciler ile işbirliği halinde torpillemek istiyordu.

İşte TÖB-DER Kongresinde alınan ilk sonuçlar burjuvazinin ve onun işbirlikçilerinin bu oyunlarını bozmuştur. Bununla birlikte iş mahkeme kapılarına intikal etmiştir. Burjuvazinin ve onun işbirlikçilerinin bu sahada neler yapabileceğini kestirmek zor değildir.

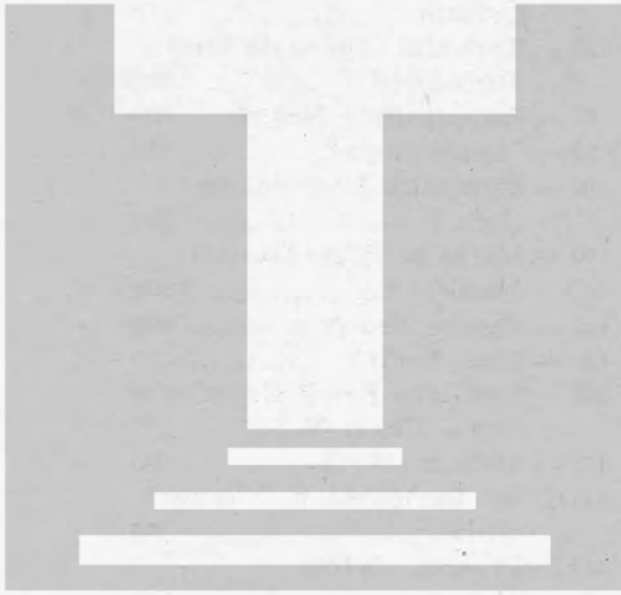
Bugün, devrimciyim, ilericiyim diyen tüm siyasi akımlara düşen görev, burjuvazinin bu çok yönlü oyununu görmektir. TÖB-DER içindeki burjuva işbirlikçiliğini kavrayıp onu etkisiz hale getirmek çok ivedi bir görev olarak tüm devrimci-demokratik hareketin karşısında durmaktadır.

Örgüt yönetimi başta olmak üzere devrimci ilerici tüm TÖB-DER'lilere düşen görev, kongre nedeniyle ve burjuvazinin saldırısı yüzünden, İDD'cilerin bozgunculuğu ve komploculuğu yüzünden örgütün almış olduğu yaraları hızla onarmak, sendikalaşma hakkı başta olmak üzere, örgütün işlevini en yetkin bir şekilde yeniden icra etmeye başlamasını sağlamaktır.

TÖB-DER'in karşı karşıya bulunduğu burjuva saldırısını püskürtmek için Kongre sonuçları önemli bir dönüm noktası olmalıdır. Şu veya bu şekilde burjuvazinin bu oyununa âlet olmuş bulunan gruplar, artık bu gaflet ve hıyanet uykusundan uyanmalıdırlar. BD grubunun örgütü bölmek, iki başlılık yaratmak, ayrı bir örgütlenmenin zeminini ve önkoşullarını hazırlamak için aylardır sürdürdüğü manevralar daha fazla teşhir ve tecrit edilmelidir. Bilimsel sosyalizm adına mangalda kül bırakmayan, fakat şu anda burjuva kurumlarına ve mahkeme koridorlarına sığınmış bulunan Demokrasi İçin Birlik grubu elini eteğini bu ihanet batağından çekmelidir. BD grubu içindeki olumlu unsurlar, bu gidişin ne denli acı bir ihanete vardığını artık görmelidirler.

Örgütün birliğini yeniden onarmak, onu yeniden etkili uğraşılara sevk etmek, DİSK ile işbirliği halinde TÖB-DER'in katılacağı

demokratik güçbirliği platformunu yeniden inşa etmek, örgütün gelişiminin önündeki engelleri kaldırmak için en büyük sorumluluk hiç kuşkusuz merkez yönetimine düşmektedir. Bu görevler, aynı zamanda, «her soydan ve boydan» soyguncunun ve yıkıcılığın elebaşı durumundaki eğilimlerin tecritini ve hüsrana uğratılmasını zorunlu kılmaktadır.

TÜSTAV

GERÇEK Yayınları

Eğitim Dizisi

No. 1)	— Sosyal Sınıf Nedir? ...	350	Krş.
No. 2)	— Kapitalizm Nedir? / 1 Kapitalist Toplumda Sınıflar	350	»
No. 3)	— Kapitalizm Nedir? / 2 Kapitalist Toplumda Sömürü	350	»
No. 4)	— Kapitalizm Nedir? / 3 Kapitalist Toplumda Üstyapı	350	»
No. 5)	— Kapitalist Toplumda Sınıf Mücadelesi	350	»
No. 6)	— Emperyalizm Nedir? ...	600	»
No. 7)	— Felsefe Nedir?	350	»
No. 8)	— Diyalektik Materyalizm Nedir?	350	»
No. 9)	— Marksist Bilgi Teorisi Nedir?	350	»
No. 10)	— Faşizm Nedir?	600	»
No. 11)	— Ulus Nedir?	350	»
No. 12)	— Ulusların Kendi Kaderlerini Tayin Hakkı Nedir? ...	350	»
No. 13)	— Maoizm Nedir?	600	»
No. 14)	— Sol Revizyonizm (Goşizm) Nedir?	350	»
No. 15)	— Ekonomi Politik Nedir? / 1	350	»
No. 16)	— Ekonomi Politik Nedir? / 2	350	»
No. 17)	— Tarihi Materyalizm Nedir?	350	»

İsteme ve Havale Adresi:

Öner Ciravoğlu

Başmusahip Sokak Tan Apt. 10/11

Cağaloğlu-İstanbul

ilke 20 Lira

AYLIK İNCELEME YORUM BELGE DERGİSİ

TÜSTAV